

ΜΑΡΤΙΝΟ

Παναγιώτης Παπαδόπουλος



ΚΑΙΣΕ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ
ΧΑΛΚΙΟΠΟΥΛΟΥ.



“ΜΠΟΥΚΕΤΟ,”
ΕΚΔΟΣΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
Γραφεία : 'Οδός Λέκα 7
Τελευταία κεφάλαια 1.000.000 Δρχ.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”
‘Εσωτερικού δι’ εν έτος... Δρχ. 100
‘Εξωτερικού » » » » » Φρ. 80
‘Αγγλίας-Αίγυπτου » » » » » Διρά 1
‘Αμερικής » » » » » Δολλ. 4
Δωδεκάμηνα » » » » » Διρά 80

Αι ‘Εξέτητοι και τριμήνιοι κατ’ αναλογίαν.
Αι συνδρομαί δύν’ απευθύνονται ως εξής
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,” ΑΘΗΝΑΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ
‘Εσωτερικού δι’ εν έτος 12 βιβλία Δρχ. 120
‘Εξωτερικού » » » » » 180

Το τεύχος τιμάται Δρχ. 2
Δημοσιεύσεις 6 σελίδων Δρχ. 3
Δι’ ‘Αγγλίας ιδιαίτεροι συμφωνοί.

Τα προσηνόμενα τεύχη τιμούνται Δρχ. 3
Το “ΜΠΟΥΚΕΤΟ,” ετών των συνδρομητών
του και των δια του Γραφείου του παλαιών
των φίλων, διαδίδει διά του Κεντρικού
Πρακτορείου περί τας 25.000 φύλλον ως η
κατά βιβλίου τούτου.

“Το Κεντρικόν Πρακτορείον” ‘Εφημερί-
δων βεβαίον ότι, ως ‘Εξάγει εν των ‘Επι-
σημών βιβλίων του το περιοδικόν “Μπου-
κέτο” πωλεί εβδομαδιαίως άνω των ελ-
κοσι χιλιάδων φύλλον.

Ι. ΤΙΤΙΚΑΡΗΣ
Διευθυντής Κεντρικού Πρακτορείου
Προς φέρομεν 50.000 Δρχ. εις έκτε-
νον οστις ήθελε διαφύσει το άνωτέρω.

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

(Συγχώνευσις :
Τραπεζής Καστοπούλου 1879
Τραπεζής Καλαμών 1918)
Κεφάλαια Δρχ. 1.000.000.—
‘Αποθεματικά » 5.000.000.—

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ : ΠΕΙΡΑΙΕΙ
ΚΑΛΑΜΑΙΣ
ΤΡΙΠΟΛΕΙ
ΣΠΑΡΤΗ

ΤΗΛΕΓΡ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ : ΠΙΣΤΟΤΡΑΠ.
Δεχεται καταθέσεις εν άνει και
πρωτοβουλ. Δραχμών και Ξένων Νο-
μισμάτων υπό τους συμφερότερους ό-
ρους. — ‘Εκτελεί πάσης φύσεως τραπε-
ζιτικας εργασίας.

ΓΕΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 26. ΤΗΛΕΦΩΝ. 139

Κεφάλαιον καταβ. 3.000.000,00
‘Αποθεματικά κλπ. 1.631.630,39

ΠΛΗΡΕΣ ΦΥΣΙΣ ΕΜΠΟΡΙΚΑΙ ΕΓΓΑΣΙΑΙ

‘Αγορά, πώλησις, συναλλάγματος
‘Αγορά και πώλησις χρεωγράφων
‘Εκτελωνισμοί — ‘Αποθηκεύσεις
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ : 4 1/2, 3, 6 ο/ο

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΚΔΟΤΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΩΝ

Πωλείται χρετης δημοσιογραφικός εις ού-
λους και εις δεσμίδας διαφόρων διςτάσεων.
‘Επίσης πωλούνται δεσμίδες διαφόρων σχη-
μάτων μάτων τυπογραφικού χάρτου...
Πληροφορία εις τα Γραφεία της διεκπ. του “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ.”

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Μετοχικόν Δραχμάς 72.000.000
‘Αποθεματικόν » 23.000.000

‘Αγοραπωλησία Συναλλάγματος επί του
‘Εξωτερικού.—Πιστώσεις έναντι Φοροτη-
κόν.—Προεξοφλήσεις και Εισπραξεις Γουα-
ματιών.—Πιστωτικά ‘Επιστολάι και ‘Εντο-
λάι πληρωμών.—Χρηματιστικά ‘Εντολάι.—
Χρεώγραφα προς φίλους και Εισπραξεις
τοκομεριδίων.—‘Ενοικίσεις Χρηματοκιβω-
τίων.—Κοταθείσεις ‘Οψων και επί πρεθε-
σίων.—Ταμειντήριον μέχρι Δραχμών 30.000
επί τόκω 4 ο/ο ετησίως.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

Αυτοκίνητον ‘Οκλάν επί τω
Σελάν κλειστόν, γινόμενον
και καί, δεχόμεν καινούργιες,
πωλείται αναγκαστικώς εις το
ήμισυ της αναλογίας αντί δραχ-
μών 45 χιλιάδων.

ΓΡΑΦΕΙΑ : Π. Κυβέλλων.
όδου ‘Αριστείδου 6. Αττόδωγρος
‘Ελευθ. ‘Αγορ. Συναλλάγματος.

ΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
συνιστάμεν την τελευταίαν ‘Οφθαλ-
μολογικήν Κλινικήν.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

‘Υψηλότης της ‘Οφθαλμολογίας εν
τῷ Πανεπιστημίῳ. Μέλους της Γαλ-
λικής ‘Οφθαλμολογικής ‘Εταιρίας.
Διευθυντοῦ ‘Οφθαλμολογικῶν Κλι-
νικῶν. ‘Οφθαλμολογικῶν Σχολῆς Πα-
ρισίων.

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ : Καταρράκτης,
άμωσις και σκληρ. Τραχημία,
τοιχίσις, αλλοιόφωρα κλπ. διά τῶν
ασφαλεστέρων Θεραπευτῶν και πάντα
τά οφθαλμικά νοσήματα.

27 Μενάνδρου 27—‘Αθήναι. Τηλ. 1-68

ΕΥΚΑΙΡΙΑ! ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

ΕΙΣ ΤΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΕΚΑ 7

Πωλούνται κλειστά καλλιτεχνικά
μονόχρωμα και διχρώμια
ΔΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ & ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΑΛΟΤΕΧΝΙΚΑΣ

ΕΥΚΑΙΡΙΑ
ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΞΟΤΑΣ
ΑΓΥΠΤΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡΟΚΚΗΣ

UNE FEMME BIEN ABILLÉE EN VAUT POUR QUATRE
ROBES & MANTEAUX
COSTUMES TAILLEURS
& FANTASIES

ΡΟΜΠ ΜΑΝΤΕ
ΚΟΣΤΟΥΜ ΤΑΙ
ΦΑΝΤΑΣΙ

Η ΚΑΛΟΤΕΧΝΙΣ ΡΑΠΤΡΙΑ

ΚΑ ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ

Διπλωματούχος της ακαδημίας της κοπτικής των Παρισίων

‘Ιδιαιτέρα ‘Εμπειρία της Αυτοκρατορίας Σαλιχά Σουλτάν.

Τῶν κυριῶν του διπλωματικού σώματος τῶν προβαίων, τῶν πο-
πουργικῶν μεγάρων και τῆς ἐν γένει ἀριστοκρατίας τῆς Κωνσταντι-
νέως, διηλθούσα τὸ ἐπὶ δεκαπενταετίαν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ τῇ
γὰλῃ δόδῳ τοῦ Πέραν έναντι τοῦ ‘Ατοκατζλάν διηγερούμενη ἐπὶ τῇ
σὺν τῇ γυναικείῳ ἐνδυμασίῳν και κατὸν περιτομίας ἀνὰ Βασιλεῖς
Παρισίους, ἐγκυκλοπαιδικῶς ἐνταῦθα και δεχνομένη τὴν παραγγελίαν
κυριῶν εἰς τὸ πρότυπον και τέλειον ἐργασασίῳν τῆς ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΣΕΛΕΝ

ΜΙΑΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙΝ
ΤΟΝ ΠΕΡΙΠΑΤΟΝ
ΤΟΝ ΧΟΡΟΝ ΚΑΙ
ΚΑΘΕ ΚΟΣΜΙΚΗΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΝ
Εἴνε ἀπαράτητα

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ν. ΜΟΥΜΟΥ
‘Ιατρος Δερματολόγος. ‘Εν
Αττικῇ ‘Επαγγελματῇ τῇ
Κλινικῇ τοῦ καθηγητοῦ Γ.
Φωτεινοῦ. Δέχεται κατ’ ἐκτε-
Καταλήναι. 15α. ‘Ορι. 8—
και 4—6 μ.μ.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εἰς καὶ
βιβλία μεταχειρισμένα και βίβ-
λιν. Γράψαντε στὸ “Μπουκέτο”

ΕΝΟΙΚΙΖΕΤΑΙ μονοκατοικία
δωμάτια, Κουζίνα και πλυντή-
ριον. Πλησίον φυλάκων ‘Αδελφῶν
φοροῦνται εἰς τὴν διεκπ. τοῦ
“Μπουκέτο”

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ Γραφεῖον
Παπούλια. 64—‘Εργ. 64

ΔΗΛΩΣΙΣ

‘Η Διεύθυνσις τοῦ ‘Ελαιο-
δηλοῦ δει ἀναγγέλλει τῇ
ἀντιπροσώπων κατ’ ἄνωγ
την και τὸν Κανονιστὴν
‘Υποχρ. διαμένοντι κῆρον
Στοιχιστὸν οστις ἔχει πληρῶς
ἐξουσιοτῆτα να ἐγγράφῃ συνδ-
και να εἰσράτῃ συνδ-
Περιοδικὸν μὲν.

Οἱ φίλοι και ἀναγνώ-
“Μπουκέτου” ἐν ‘Αμερῇ και
δὲ δύνανται τοῦ λοιποῦ να
νωσται εἰς τὴν ἐξῆς διεκπ.
ἀντιπροσώπων κατ’ ἄνωγ
Stourmpos 140 W 26 th Street
York N. Y.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΖΕΡΒΟΣ δικηγόρος,
Πανεπιστημίου 47 (17).

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΕΛΗΤΕΣ
ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

‘Οσοι ἐκ τῶν μαθητῶν τῶν διαφο-
ρων Σχολείων ἔχουν βιβλία πρὸς βι-
βλιοθηκὴν δύνανται να τα ἀποστεί-
λουν εἰς τὰ Γραφεία και Τυπογ-
ρεία τοῦ “Μπουκέτου,” τοῦ οἵου
τὸ Βιβλιοθηκικὸν τμήμα ἀναλαμβάνει
να τα βιβλιοθετῇ με στερεωτῆτα
και καλλιτεχνικὰ μοναδικὰ.

ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡ. ΛΟΥΓΙ-ΖΙΔΗΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΤΑΤΡΟΣ

Διπλωματούχος τῆς ΟΔΟΝΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΕΛΛ.
‘Επὶ τετραετίαν ἐιδικὴς σπουδῆς εἰς Παρισίους και ἐξωτερικὰς
Στοματολογικὰς εἰς τὰ νοσοκομεία τῶν Παρισίων Lariboisiere
St. Antoine. ‘Εργασθεὶς ἐπ’ ὅρετον εἰς ‘Οδοντοιατρείῳ Μαρσέλλας
και Λυώνος. Θεραπεύει με ἐγγύτητον με δολιγομερον δονάτων και
ζυγὴν θεραπείαν ὅλας τὰς παθήσεις τοῦ στόματος και τῶν ὀδόντων
τιδας και Στοματοτιδας ἐντός 10 μόνον ἡμερῶν με ἐγγύτητον
πελάς. ‘Ορθοδοντικὰ και ἄλλα δια τῆς ἐφαρμογῆς εἰας νέων μεθ-
ἐπιστημονικῶν το πρῶτον ἐφαρμοζομένων ἐνταῦθα.

Δέχεται 9—12 και 2—7 ἡ ἐπὶ δυνεντεύει
33 ΟΔΟΣ Γ. ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 33 ΠΑΡΙΣΙΑ 20ν

ΟΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΡΟΥΑΝΑ

14 — ‘Οδός Βερανζέρου — 14
‘Ομόνοια — ‘Αθήναι

‘Εμφανίσεις.—‘Εκτοπίσεις.—Μεγεθύνσεις.—‘Ομματόβια
... .. Λιανικῶς και χονδρικῶς

12 Ἀπριλίου 1925

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

241



‘Η Ζοή ἐν Τάφῳ...
(‘Εργον τοῦ μεγάλου ζωγράφου VAN DYCK)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΓΝΩΣΤΗ

[Τοῦ Κλωντ Φαρόρ]

Στὴ γωνία τοῦ βουλευτῆρου Μαλεζέριμ και τῆς οδοῦ ‘Ανζού κα-
πο ἄλλο πού εἶχε γλυττήσῃ καὶ πῶσι στὸ δρόμο, ἀνασάτωσε
ἐπὶ τὴν κίνησιν. Μία δολιχὴ σειρὰ ἀπὸ ἄμαξια και αὐτοκίνητα
παύσαν. ‘Ο καιρὸς ἦταν βροχερὸς και ὀμίχλωδης. Μοῖ φάνηκε
ἐκείνη πού περῶσε τὸ δρόμο οὐδὲν πού γλυστρῶσε ἀπὸ τὴν λάσπη
ἀπὸ τὰ ἄμαξια και τὰ ἄλλα ἀφηνιασμένα. ‘Εἶχα σταθῇ
ἐπὶ τῇ ἀκρῇ τοῦ πεζοδρομίου και περιμένα.

Πολλοὶ διαβῆτε ἐστέκοντο σὺν και ἔμενα και περιμένα ἀναπο-
ροστοί. Μία γυναίκα ὅμως πού φαίνεται ὅτι θὰ εἶχε περισσύτερο
θάρρος ἀπὸ μὲς ὅλους, ἀνασάτωσε ἑλαφρὰ τὴ φουῖτα τῆς και τὸλ-
μησε νὰ περάσῃ. ‘Ενὰ κόρσο πού ἐχότανε ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὶν τὴν
φουῖτα. Στάθηκε μὴ στιγμῇ, κύταξε γύρω τῆς και ξαναγύρισε πάλι
τὴ θέσιν τῆς κοντὰ στὸ πεζοδρόμιον. Περνόντας κοντὰ μου αἰσθάν-
θηκα νὰ με γλῆξῃ ἑλαφρὰ με τὴν ἀκρῇ τοῦ γονακίου τῆς.

Τὰ μάτια μου ἔπεσαν ἐπάνω τῆς. ‘Ηταν μὴ γυναίκα πολὺ νό-
στιμη και νὰ ὄχι περισσότερο ἀπὸ τριάντα ἐτῶν. Μέσα ἀπὸ τὸ λε-
πτατο βέλο τῆς ἔκλειπεν δύο καταπρασινὰ μεγάλα μάτια. Τὸ στό-
μα τῆς χαμωμένο και πολὺ κομπού. Φορούσε ἑνὰ φόρεμα ἄλλο ἀπὸ
καλὸ καὶ ἀπὸ πάγω μὴ ἔκτετα βελούδινη. Κάτω ἀπὸ
τὸ μανδύον τῆς ἐκρέμετο ἑνὰ τσαντάκι ἀπὸ στακτὴ μαροκινὸ δέρμα
καὶ ἐκείνη με μὴ σκαλιστὴ χρυσὴ σοῦστα.

‘Εκείνη πού :

— Τὴ εἶδον γυναίκα νὰ εἶνε ἄραγε ; Τοῦ κόσμου ἢ τοῦ ἡμικό-
σου ; Μὰ ; τί σημασία ἔχει αὐτὸ, ἂς δεχθῶμεν τὸ δεύτερον ἂν τὴν
προσπούσῃ :

‘Ησαν εἰς τοὺς νῆαρχος τὰ κολλιμένα, διὰν και οἱ δύο εἶδον
ἐπὶ τὴν κίνησιν τοῦ δρόμου εἶχε ἡσυχάσει κάπως και θὰ μπορούσε κα-
ταί νὰ περῇ και χωρὶς κίνδυνον. ‘Εκείνη πέρασε τὴν ὁδὸ ‘Ανζού
καὶ μῆκε στὸ βουλευτῆρο. Στὴ γωνία τῆς οδοῦ Ροκεντὶν ἀποφασίσα
να τὴν πλητῶσῃ και νὰ τῆς πῶ τὴν πρώτη σαχλαμάρα : καὶ θὰ μὴ
ποῦσε ἀπὸ τὸ μυαλό. ‘Εκείνη ἔκανε πὼς δὲν ἄκουσε, καθὼς ὅμως
ἀπεσπάρσε λιγάκι γὰ νὰ τὴν κυτῶσῃ καλῶτερα, εἶδα ὅτι μὴ ἔρριξε
ἑνὰ πεντάλο βέλημα. Διέκρινον ὅτι ἤθελε νὰ μ’ ἐξενέσῃ νὰ ἰδῇ
ποῦς εἶμαι. ‘Απὸ τὸ βέλημα τῆς ὅμως δὲν ἐφάνητο θυμωμένη.
‘Εν ἔκτα καιρῷ, με περισσύτερο θάρρος τὴν πλητῶσα και
ἔλενα νὰ τῆς ἐκείνη, με πιστικότερον τόνον ὅτι κρατοῦσα μὴ
πλητῶσῃ ἐπὶ τὴν φουῖτα, στήν ὁδὸ Μουρίλλο ἀπὸ. 34 πού
ἐπὶ γινε και γνωστὴ ὅς ὅλους μου τοὺς φίλους γὰ τὰ ντιβάνια
τῆς, γὰ τὰ λίγερ τῆς—γὰ ἐκεῖνο τὸ θαμνίστον παλὸ Σαρτέρο
—γὰ τὸ δλο και γὰ τὴν μαγικὴν θέα τοῦ πάρκου Μοναῶ πού
ἐκείνη ἀναπαύομαι κατὰ ἀπὸ τὰ παρὰ τοῦ τῆς.

‘Εκείνη ὅμως ἐλάττει. Βάδιζε με ζωηρὸ χαρτωμένο βήμα
ἀπὸ μὲν πρὸς τὸν ἀληθινὸν παρσιτικὸν σιλονέτην ἢ ἐγὼ
ἐξακολουθῶ τὴν περιγὰρ σὸν ἔξω πάντοτε τόνον. Γιατὶ ν’

ἀνησυχῶ ; Τὸ Βουλευτῆρο Μαλεζέριμ ὁδηγεῖ κατ’ εὐθείαν στήν
ὁδὸ Μεσὶν καὶ γὰ γὰ φθάσουμε στήν ὁδὸ Μουρίλλο δὲν εἶχαμε παρὰ
να στρίψουμε δύο βήματα ἄριστερά. Τὸ νούμερο 34 θὰ ἔπερε στὰ
μάτια μας χωρὶς νὰ τὸ θελήσουμε.

Στὴν διασταύρωσιν τῆς οδοῦ ‘Αγίου-‘Αυγουστίνου ἡ κυρία ἐδί-
στασε λιγάκι.

Τὰ κολλιμένα μου, οἱ περιτομήσεις μου, ἡ παρὰ τοῦ μου ἑλα-
βαν ἱκετικὸν τόνον. Τίποτα. ‘Ενὰ γρήγορον ἀσπρὸν βλέμμα και χαμινὰ
ἀπάντησιν. ‘Ελαφρὴ σὺν περισσοτέρῳ πέταξε πρὸς τὴ διασταύρωσιν
μῆκε στὸ Βουλευτῆρο Οὐμὰ και προχώρησε πρὸς τὰ δεξιὰ στὴ
γωνίᾳ. Αἰσθάνθηκα διὰ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν χάσω και διὰ εἶχα πῶ-
ρε τὰ ἔγνη τῆς, ἂν ἐν αὐτοκίνητῳ δὲν μὴ ἔκοβε τὸ δρόμο. Περι-
μένα λοιπὸν ἄλλα στάθηκε ἀδύνατον νὰ περάσω. ‘Ατελείωτη σειρὰ
ἀπὸ ἄμαξια ἐφύρασαν και τὰς δύο παραδούς. Σὲ λίγο, ὡς νὰ μὴ ἐφθα-
ναν δι’ αὐτὰ ἑνὰ πελῶμα τράμ ἔκλειπε στὴ γωνία τῆς οδοῦ ‘Ασφό-
ρη. Μὲ εἶχε καταλάβει ἄγωνία. ‘Ηταν ἀδύνατον νὰ κινηθῶ, περιμένα
εἰς καρποφῶδες στὰν τὸ βέλημα μου ἔπεσε ἐπάνω στήν κυρία πού
εἶχε προχωρήσει στὸ δρόμο. Τὴ φοβερὸ ! ‘Εσοι καθὼς πηγαίνε νὰ
περάσῃ στὸ πεζοδρόμιον, μπροστὰ ἀπὸ τὸ τράμ, ἑνὰ χαμινὴ τῆς ἐ-
φύριξε τὸ δρόμο. ‘Η Κυρία καλίστηκε, ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν τῆς,
ἐφύριξε μὴ κρανὴ φόβου, γλυστῶσε και σπριόσθηκε στήν ἀσφαλ-
το ! ‘Ενὰ ἄμαξιν πέρασε ἀπὸ πάνω τῆς και τὸ πετάλο τοῦ ἄλλοτος
τῆς σάκισε τὸ στῆθος.

Φοίχη !

‘Ορμησα σὺν φοβῇ. ‘Η Κυρία εἶχε χάσει τὰς αἰσθήσεις τῆς.
Τὰ μάτια τῆς εἶχαν μείνει ἀνοιχτά και ἀπὸ τὸ πτόμα τῆς ἐβγαίναν
ἀφροὶ ἀπὸ αἶμα. Στὸ χεῖρ κρατοῦσε ἄκρην σφιχτὰ τὸ μανδύον τῆς
και τὸ μαροκινὸ τσαντάκι τῆς με τὴ χρυσὴ σοῦστα.

‘Εβάρνα ἑνὰς ἀνθρώπου ψηλὸς, με στοχίτῳ μαλλίῳ και ἄσπρο
μονστὰν εἶρεξε κοντὰ μας βλαστήμωντος :

— Στὸ διάβολο ! Στὸ διάβολο !

‘Ενὸς χαροφύλακος ἔπρεπε βλαστήμωντος. ‘Ο ἀνθρώπος πού εἶχε
βλαστήμωντος, εἶπε ἀποινόμενος ὅς αὐτὸν :

— Μαθιὲ ! πέσ-στὸ χαμινὴ και στὸ τράμ νὰ σταματήσουν.
Γρηγορὰ !

‘Αμέσως. Κῆτε ἀσυνόμε...
‘Εἶχα κίχη ἐπάνω στὸ πελῶν τοῦ πρόσωπου. ‘Ηταν ἀδύ-
νατον νὰ κινήσῃ τὴν τσαραχὴ μου. ‘Ο ἀνθρώπος αὐτὸς με τὸ
ἄσπρο μονστὰν με τῶν ἔβλεπε μαλακὰ ἀπὸ τὸ χεῖρ...
— Θάρρος ! Θάρρος Κόριε, μὴ εἶπε. Στάθηκε μὴ στιγμῇ,
μὴ παρὰ τοῦ εἶσε, παρὰ τοῦ... Βοήθησε με νὰ τὴν μεταφέ-
ρουμε στὸ ἀπέναντι χωματερό. Εἶμαι ὁ ἀσυνόμενος τῆς αὐτοκίας.
‘Εἶχα καταλάβει καλὰ ὅτι με ἔβλεπε ὡς σέβω τῆς Κυρίας.
Χωρὶς ἐξηγήσεις, ἐπλάσαμε τὴν Κυρία, ἐγὼ ἀπὸ τοὺς ὤμους

κι' εκείνος από τῆ μέση. Ἡ κίνηση τοῦ δρόμου εἶχε σταματήσει καὶ δυὸ-τρεῖς χωροφύλακες ἐμπόδιζαν τὸ πλῆθος νὰ πλησιάσῃ καὶ μὰς ἀνοίγαν τὸ δρόμο.

Ὁ φαρμακοποιὸς δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα μορφοσμὸ ἀπελπισίας. Εἶχαν σπάσει τρία πλευρά καὶ τὰ ὀστά τοὺς εἶχαν σπάσει τὴν καρδιά της... Σφυγμὸς δὲν ὑπῆρχε πλέον. Ἡ Κυρία μὰς εἶχε πεθάνει.

Ὁ ἄστυνόμες, ἀνθρώπος σεβόμενος τοὺς τύπους, ἔβγαλε τὸ καπέλου του.

— Σὰς παρακαλῶ, Κύριε, νὰ δεχθῆτε τὰ συλλυπητήριά μου... καὶ εἰς θέλετε δώστε μου τὴ διεύθυνσί σας γιὰ νὰ φροντίσω περὶ τῆς μεταφορᾶς...

Ἦταν ἀνάγκη πᾶν νὰ ἐξηγηθῇ.

— Γιὰ τὴ μεταφορὰ; ὅχι, Κύριε ἄστυνόμε, ἡ κυρία αὐτὴ δὲν μένει μαζὺ μου... δὲν εἶχα μάλιστα τὴν τιμὴ οὔτε αὖν νὰ τὴν γνωρίζω. Βρισκόμουν ἐκεῖ ἀπέναντι ἐπὶ εἶδα τὸ δυστύχημα καὶ ἔτρεξα κοντά της νὰ τὴν βοηθήσω... Ἐντούτοις ἀν θέλετε τὸνομά μου εὐχαρίστησε...

Μ' εὐχαρίστησε εὐγενικὰ καὶ παρετήρησε τὸ πτώμα.

— Ἡ δυστυχισμένη! Θὰ κρατῇ ἀραγε καμμιὰ κάρτα ἐπάνω της!

— Ἰσως νὰ βρισκται κατὶ σὺ τοιαύτῃ της!

Τὸ κομψὸ μαροκινὸ τσαντάκι ἐκρέμετο ἀκόμα ἀπὸ τὸ χερὶ της.

Τὸ τραβήξαμε ἀπὸ τὴν ἄλυσίδα καὶ ὕστερα ἀπὸ πολὺ κόπο κα-

τορθώσαμε νὰ τὸ ἀποσπᾶσθαι.

Εἶπε ἀλήθεια πολὺ δύσκολο νὰ περιγράψουμε τὸ τί περιεῖχε αὐτὸ τὸ τσαντάκι. Καὶ τί δὲν βρισκότανε ἐκεῖ μέσα: ὅς δοῖμε τέλος πάντων. Ἀπάνω-πάνω διάφορα φαρμακευτικὰ προϊόντα, σπονάκια, πακετάκια, κουτάκια... Κατόπιν ἕνα σημείωμα, μὴ λιγύλογη ἐπιστολὴ διπλωμένη σὺν τέσσαρα. Τὴν ἀνοίξαμε. Ὁ χαρακτὴρ ἀνδρικός: ἔγραφε: «Σὲ περιμένω σήμερον μὲ ὄγωνα 1...». Ὑπῆρχαν ἀκόμη σὺν τσαντάκι της μερικὲς φωτογραφίες παρμένες προφανῶς μὲ μαγνήσιο καὶ μὴ τράπουλα ἀπὸ μικρὰ χαρτάκια ποὺ δὲν εἶχε σφραγιστῇ ἀπὸ τὸ τελωνεῖο. Ὅλα αὐτὰ τακτοποιημένα, τοποθετημένα προσεκτικὰ σὺν διάφορα τσεπάκια τῆς τσάντας. Κάτω-κάτω σὲ μὴ τελευταία τσεπάκι δὲν ἄστυνόμες ἀνεκάλυψε ἐπὶ τέλους μὴ θήκη ἀπὸ πρᾶσινο μαροκινὸ δέρμα μέσα στήν ὁποία εὐρίσκοντο κλεισμένα μερικά ἐπισκεπτήρια, ποὺ εἶχαν τυπωθῇ σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία λέξη τῆς μῦθος καὶ μὰς ἀπεκάλυπταν τὸ ὄνομα τῆς ὥρας ἀγνώστου:

Κυρία Χ...

— Κυρία Χ... ἐπανελάβε ὁ ἄστυνόμες κατάπληκτος... Μὰ τότε...

... πρόκειται περὶ τῆς Κυρίας τοῦ Ὑπουργοῦ;...

Ἐπέρασαν μερικὲς στιγμὲς σιωπῆς. Ἐκπύαζε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον σὰ μάτια καὶ ὕστερα καὶ οἱ δυὸ ὤρεμα νὰ μάτια μὰς σὺν τσαντάκι.

Ἀλλὰ ὁ ἄστυνόμες δὲν ἦταν ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τὰ χάνουν εὐκόλως.

— Μαθιέ, φώναξε σὺν χωροφύλακα ποὺ ὄρθιος στήν πόρτα τοῦ φαρμακείου, ἀπεμύνησε τοὺς περιέργους... Μαθιέ, τρέξε γρήγορα σὺν Ὑπουργὸ τῆς Συγκοινωνίας... Ναί, ναί... σὺν Κύριο Χ... ὁδὸς Συρὲν 50... καὶ εἰδοποίησε οἱ σὺν Κυρία Χ... συνέβη ἕνα δυστύχημα...

Καὶ ὕστερα ὅταν μέγαμε μόνον ποὺ εἶπε:

— Ἡ κυρία Χ... ἀνῆκε στήν ἀνωτέρα τάξιν τῶν Παρισίων, εἶταν πολὺ ἀξιότιμη κυρία... Καταλαμβάνετε λοιπὸν γιανί εἶμαι ἀναγκα-

σμένους νὰ σὲς ζητήσω ἀπόλυτον ἐχεμύθεια...

Καὶ πέρνοντας τὴν τσάντα τὴν ἔβαλε στήν τσέπη τοῦ παλτοῦ του.

Ἡ ὁδὸς Συρὲν δὲν εἶχε μακρὰ ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο. Σὲ λίγη ὥρα, διασχίζοντας τὸ πλῆθος τῶν περιέργων ποὺ εἶχε πολιορκήσει τὴν πόρτα τοῦ φαρμακείου, μὴ μικρὴ κοπελίτσα δώδεκα μόλις ἐτῶν, μὴκε δρημική καὶ σωριόστηκε ἐπάνω σὺν πτώμα τῆς Κυρίας Χ...

— Μαμά... μαμάκα μου, ἐφώναξε...

Λίγο πρὶν ὅσοι καὶ ἔκλειπε μὲ δυνατοὺς λυγμούς. Ὁ σὺντος σκέπασε τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια του καὶ γονάτισε ἐπίσης. Δὲν ἐπρόκειτο περὶ προσποιημένης ἀπελπισίας. Ἐκλαίγε σὺν ἀλήθεια...

Ἐπέρασαν μερικὰ δευτερόλεπτα ἀπεριγράφτου σπαραγμοῦ. Τέλος ὁ Κύριος Χ. σηκώθηκε μὲ μάτια κατακόκκινα. Ἡ ὁδὸς ἦταν ζωγραφισμένη σὺν ὄψη του. Μὲ φωνὴ συντετριμμένη ἐπρόφερε:

— Πῶς μπόρεσαν νὰ σὲ ἀναγνωρίσουν;... Πῶς μπόρεσαν;

— Ἀπὸ ἕνα ἐπισκεπτήριον ποὺ κρατοῦσε σὺν χερὶ της, ἀπήντησε ἄμεσος ὁ ἄστυνόμες χωρὶς νὰ διστάσῃ...

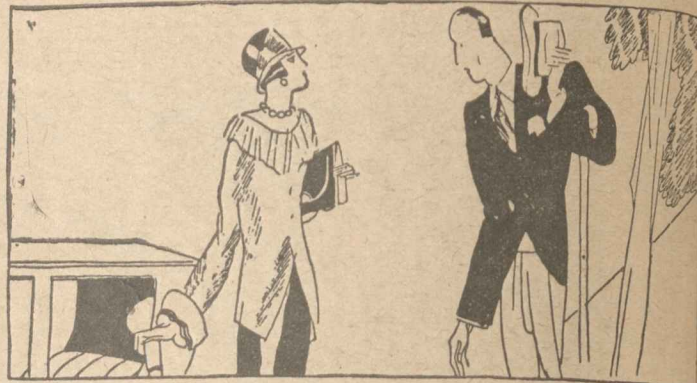
Ὁ Κύριος Χ. τὸν εὐχαρίστησε μὲ ἕνα νεύμα τῆς κεφαλῆς. Εἶχε πᾶσι τὸ μυστὸν τῆς γυναίκας καὶ τὸ φίλοσ...

Ἐπάρνα, κατὶ φάνηκε πῶς ζητεῖ τριγύρω του...

— Ποῦ εἶνε; ποῦ εἶνε τὸ τσαντάκι της; Ἡ γυναίκα μου τὸ κρατοῦσε πάντοτε μαζὶ της. Ἐνὰ τσαντάκι μὲ χρυσὴ σοῦστα...

— Ὅχι! ἀπήντησε πάλι ὁ ἄστυνόμες. Ὁ πρῶτος ποὺ ἐβροθήσε τὴν Κυρία Χ. ἦμουν ἐγώ... Κύριε Ὑπουργέ, δὲν εἶδα τίποτα! Δὲν εἶδα κανένα τσαντάκι!...

(Μετὰφρ.) Κλ. Παράδχου



ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

ΠΕΡΝΩΝΤΑΣ

Περνώντας ἀπὸ τὸ χωριό,

κοιτάζω κι' ἔλεγε ἡ Μαρία:

«Ναῖνι νάνι τὸ μαρὸν.

Κι' ἐμένα θὲς νὰ μοὺ φανῇ

πῶς κάπια φώναζε φωνή

«Χαρὰ σὺν πονηρό! χαρὰ σὺν πονηρό!»

Κι' ὡς πού νὰ πῇς κουκούτσι

μὰ καὶ τὸ κόφτω γὼ παπούτσι.

Περνώντας ἀπὸ τὴν ἀβλή,

κόκκορα ἀκούω ποὺ διαλαλεῖ

«Κιτρίλινου κιτρίλινου»

Κι' ἐμένα θὲς νὰ μοὺ φανῇ

πῶς κάπια φώναζε φωνή

«Βρὲ βάρ! του μὴ γερὴ! βρὲ βάρ! του μὴ γερὴ!»

Κι' ὡς πού νὰ πῇς κουκούτσι

μὰ καὶ τὸ κόφτω γὼ παπούτσι.

Περνώντας ἀπὸ τὸ νερό,

μάκακα ἐσκουζε, θαρῶ,

«Μπάκακατὶ μπάκακατὶ»

Κι' ἐμένα θὲς νὰ μοὺ φανῇ

πῶς κάπια φώναζε φωνή

«Βρὲ δόσ! του μὴ βουτιά! βρὲ δόσ! του μὴ βουτιά!»

Κι' ὡς πού νὰ πῇς κουκούτσι

μὰ καὶ τὸ κόφτω γὼ παπούτσι.

Περνώντας ἀπὸ τὸν μυλωνά,

ἀκούω ἴνα μύλο ποὺ γυρνᾷ

«Κράαα κράαα κράαα»

Κι' ἐμένα θὲς νὰ μοὺ φανῇ

πῶς κάπια φώναζε φωνή

«Βρὲ χάσ! τον σὺν σακί! βρὲ χάσ! τον σὺν σακί!»

Κι' ὡς πού νὰ πῇς κουκούτσι

μὰ καὶ τὸ κόφτω γὼ παπούτσι.

Περνώντας τὴν ἀκρογιαλιά,

παλικάριον ἀκούω λαλεῖ

«Ἐγὼ μὸλα, ἔγια λέσα»

Κι' ἐμένα θὲς νὰ μοὺ φανῇ

πῶς κάπια φώναζε φωνή

«Στ' ἀμπάρι κλεισ' τον μέσ! στ' ἀμπάρι κλεισ' τον μέσ!»

Κι' ὡς πού νὰ πῇς κουκούτσι

μὰ καὶ τὸ κόφτω γὼ παπούτσι.

Περνώντας ἀπὸ τὰ σκολιά,

μυτῶφονη ἀγρὼ λαλιά

«Ψιὴν κι' ὀξείαΝ ἀπαίτει»

Κι' ἐμένα θὲς νὰ μοὺ φανῇ

πῶς κάπια φώναζε φωνή

«Βρὲ τράβα του τ' ἀφτί! βρὲ τράβα του τ' ἀφτί!»

Κι' ὡς πού νὰ πῇς κουκούτσι

μὰ καὶ τὸ κόφτω γὼ παπούτσι.

Περνώντας ἀπὸ τὴν Βουλὴ,

οἱ πόρτοι ἀκούω φωνὴ σαχλή

«Τιμὴ! Συνείδησις!! Παρ(Σ!!!)

Κι' ἐμένα θὲς νὰ μοὺ φανῇ

πῶς κάπια φώναζε φωνή

«Βρὲ μούντζες δόσ! του τρεῖς! βρὲ μούντζες δόσ! του τρεῖς!»

Κι' ὡς πού νὰ πῇς κουκούτσι

μὰ καὶ τὸ κόφτω γὼ παπούτσι.

(Ταμπουρᾶς καὶ Κόπανος)

*Αλξ. Πάλλας

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ πρὸς ἀγορὰν τὰ κάτωθι βιβλία: —Τὸ «Τοῖσκα» τ' Αἰ. Ρόκου» μετφρ. Γουέλν, «Οἱ Βασιλεῖς τῶν Βουνῶν» ὑπὸ Ἐδμ. Ἀμπου, μετφρ., «Συλλογὴ Δημοτῶν Ἀσμάτων» Ζαμπέλου, «Σονέτα» Στ. Μαρτζώκη, «Ἐξωτικὰ» ποιημ. Ι. Πολέμη, «Τὸ ὄμμα» ποιημ. Γ. Τερτσέτη, «Ἀνθρώπος τοῦ Κόσμου» Γρ. Σπυροπούλου, Γράμματ. Χ. Στάμ. περιοδικ. «Μπουκέτο».

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΚΥΡΙΩΝ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Δ.

Σωστὸ λαγωνικὸν τῶν κομφοτέρων καὶ ὠραιότερων κυριῶν καὶ δεσποινίδων. Ὅταν δὲν κατορθῶναι νὰ ἐξασφαλίσῃ γιὰ φλέγε θήραμα ἐλλοπαλὶν—παρεπιδημιόσας ἔξενες— τότε ἀφέντως θα τὸν δῇτε ὡς ἕνα ἐπιδέξιν παρναῖν χοροῦ, ἢ νὰ σοῦτῃ σὲ κανένα chic κέντρον μὲ κύκλον ἔξτρα-φάν καὶ παραπλεῶς τῆς ὠραιότητος τῶν παρεπιδημιόσων στήν ὁποία ἀδιακόπως ὀμιλεῖ σὲ σοτοβοτισμὸ με- λιστον. Ἀν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὸν καταρτισμὸν τῆς ἐμφύτου πι- νακοθήκης, τοῦ ἀνωτάτου κυρίου, θὰ διαβεβαιώσῃ οἱ εἶναι πολὺ γού- στο, ἀλλὰ δὲν μποροῦμε νὰ ἔχουμε τὴν αὐτὴν γνώμην καὶ γιὰ τὴς κυρίας ποὺ τὸν προσιμῶν. Τὸ πρόσωπόν του εἶνε ὑπὲρ τὸ δέον στρου- γυλὸν ὡστε νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς αἰσθηματικός. Μάτια εὐχάριστα, ἔργα ἔξυπνα. Συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν ὀλίγων ποὺ συγκρατοῦν ἀκόμη ὡς μάρκα τιποτίτῃτα νὰ εἶνε πάντοτε σὺν κύκλον σάτερ- γῃ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Ἀπὸ τοὺς θαυμασιώτερους χοροὺς τῆς ἐποχῆς ἦτο ὁ δοθεὶς τὴν παρελθούσα ἐβδομάδα παρὰ τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Σ. Βαφειδάκη εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρόν των, τὸ ὁποῖον εἶνε θαῦμα ἀρχιτεκτο- νικῶς.

— Αἱ αἰθούσαι ἀριστοτεχνικαί, ὁ διάκοσμος ἐξαιρετικὰ καλαί- σθητος, κομφοτεχνία σπάνια, κάπριες πολυτελεῖσται.

— Ἡ οἰκοδεσποινὴ συμπροσέστη ἐφ' ἑνὶ τουαλέτῃ κομφοτάτῃ καὶ ἐκπαίστῃ τοῖς νεκλήμενους τῆς μετ' ἑνὶ ἀριστοκρατικῇ εὐγε- νείᾳ ποὺ τὴν χαρακτηροῦσε.

— Ἡ ἀνωτάτη χορευτικὴ προεστέρη θύμισε συνολικῶς παλαιὰν ἑλληνικὴν ἐποχὴν, ὡς διαγράφωσι, κέφι, τουαλέττες. Ἀσυνκράτητῃ ζωηρότητι καὶ ποικιλίᾳ πρωτοφανή.

— Ἐκτὸς τῶν μὲντοι χορῶν ἐχορευθῆσαν δύο ζωηρότατοι χοροὶ καὶ ἕνας σαρτός, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐκτάκτως χορευτικός, μὲ τὴν ὠραιότερη χορευτικὴ καὶ δεσποινίδος καὶ κομφοῦς κυρίας, ἐπὶ κεφαλῇ δὲ μὴ ποικιλίᾳ εὐμορφίᾳ, ἡ δὲς ἦν Ἡπτή.

— Ἐκ τῶν παρεπιδεξιῶν ἡ πλέον εὐμορφὴς δεσποινίς ἦσαν ἡ δὲ Μίνα Σκουῖ—δὲ κομφοῦ ὑπὸ ἐποπὴν χορευτικῆς ἐπιδειξί- κης καὶ γούστου—μὲ τουαλέτῃ μπλε—περβάν. Καὶ ἡ δὲς Αἰσα Καλ- λῆν ἕνα διεπὸν ἐπιδειξίᾳ εὐμορφίᾳ.

— Ἐκ τῶν τύπων ἰδιαιτέρως ἡ δὲς Κοσμετάτου μὲ τουαλέτῃ στυλαμέν.

— Μὰ ἐπὶ τοῖς ἐκπληξίαις γὰρ τοὺς νεκλήμενους εἰς τὸ τραγοῦδι τῆς δὲς Γ. Κριεῖ ἔκ Ρωσσίας, ἕνα ἐκχωρητικὸν ἐντεμενέτο.

Ἡ φωνὴ τῆς μαγευτικῇ καὶ ἐκτάκτως μελωδικῇ.

— Μετὰ τὴν νεκλήμενον ἡ κ. Π. Κομφοτεχνία, ἡ κ. Α. Μι- λασκοπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀντ. Κριεῖ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κωστή, ἡ κ. Μ. Καλλῆν, ἡ κ. καὶ ἡ κ. Ν. Σκουῖ, ἡ δὲς Σιρκῆ, αἱ δὲς Γ. Κριεῖ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κίρκη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δελαγαμμάτη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δελῆν, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Χωρῆν, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ψακῆ.

— Προσέβη χορευτικὸν ἀπόγευμα παρὰ τῶν κ. καὶ τῆς κ. Ἀρ. Λα- σκωπούλου. Αἱ αἰθούσαι ἐκτάκτως εὐχάριστα καὶ συγκρατικαί

ἦσαν εἰς τὸν ἀριστοτεχνικὸν διάκοσμον των.

— Ἐκτάκτως καλλιτεχνικὴ ἡ ἐμφάνισις τῆς οἰκοδεσποίνης μὲ τουαλέτῃ μελανόλευκῇ ἐναρμονισμένῃ θαυμάσια εἰς τὴν χορευ- τικὴν οὐλοῦσαν τῆς.

— Διακρίναντες τὸν κ. καὶ τὴν κ. Φωτιᾶν, τὴν κ. καὶ δὲ Δι- αλασκῶν, οἱ αἰθούσαι ὠραιότατος μὲ τουαλέτῃ ἐκτάκτως chic καὶ περβάν. Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κίρκη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Πετρίδης, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ψακῆ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Τριανταφυλλάκου, ἡ κ. Σ. Τριαν- ταφυλλάκου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Α. Σηλημάν—πολὺ ὠμορφῇ μὲ τουαλέτῃ μετ'.

— Ὁ χορὸς παρεπιδεξίᾳ μὲ πολλὴν ζωηρότητα ὑπὸ τοὺς ἤχους θαυ- μάσιος τῶς—μυτῶν.

— Δεξιόσιν παρὰ τῶν κ. καὶ τῆς κ. Μαυροκορδάτου.

— Μοσική προεβίβη παρὰ τῶν κ. καὶ τῆς κ. Γ. Παπαδιαμαντο- πόλου. Τοῖς προσκεκλημένοις ἐδέχτο μὲ πολλὴν χάριν ἡ οἰκοδε- σποινὴ φέρουσα πολὺ chic τουαλέτῃ μαύρῃ, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς ἐκπληξίᾳ τῆς κ. Κριεῖν τοῦ ἤτις ἔφερε τουαλέτῃ κόκκινῃ κρε- πτῆν μὲ μαύρο, καὶ εἶδε τὴν ζωὴν εἰς τὴν συμπαθητικὴν αὐ- τὴν συγκρατικῇ. Διακρίναντες τὰς κυρίας Στ. Λοβερδου, Κ. Με- τῆ, Π. Πετρίδης, τὸν ναύαρχον καὶ τὴν πόσον ὀραταὶ κ. Κακου- λῆν φέρουσαν τουαλέτῃν Βιεννέζικην μελανόλευκην, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Παπαγιαννοπούλου μὲ πολὺ ὠραίαν τουαλέτῃν μετ' καὶ καπέλλῳ γούστῳ τοῦ αὐτοῦ χρώματος, τὴν κ. Κατὴν Δοῦμα μὲ ζῶν καὶ μαύρην τουαλέτῃν καὶ πρᾶσινας γόβες, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γ. Μακῆ ἐκτάκτως κομψὴν τουαλέτῃν, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Διγενῆ, τὴν κ. Σαπφίαν χορηγοῦσαν, ὡς πάντοτε, μὲ τουαλέτῃν τὴν νι- κήν.

— Τὴν παρελθούσα Τετάρτην χορευτικὸν ἀπόγευμα παρὰ τῶν κ. καὶ τῆς κ. Α. Τριανταφυλλάκου. Διακρίναντες τὰς κ.κ. Βούλγαρη, Γ. Μακῆ, Μ. Μιχαλακοπούλου, Δ. Οἰκονόμου, Κ. Κίρκου, καὶ τὰς Δε- λῆν.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΠΑΤΡΑΙ. — Ὁ κατὰ Κυριακὴν χορὸς εἰς τὴν αἰθούσαν τῆς Φι- λαρμονικῆς μὰς ἐσημείωσαν ἐπιτυχίαν τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα. Μετὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου, διακρίναντες τὴν δὲ Γιαννουλοπούλου, τύπον Ἰσπανικῆς καλλονῆς, δὲ Τριάντη καλὴν χορευτρίαν, τὴν θυ- γατέρα τοῦ Ἀμερικανοῦ Προξένου τύπον λεπτῆς ξανθῆς καλλονῆς, τὰς θυγατέρας τοῦ Γόλλου Προξένου, τὰς δὲ Στάμου, πολὺ καλὰς χορευτρίδας, τὴν δὲ Τοκάλη, Ἀλεξοπούλου, Κιόν, Καρρὸν κ.λ.π. Καὶ τοὺς κ. κ. Φιλιπποπούλου, Τριάντην, Ποφάντην, τὸν παρεπι- δημιότῃ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Ρίσαν, τὸν κ. Παπανικολάου, κ. Σαμαράν, Ρεσιάν, Λεονάρδου, Συρμακίδην, Σιάνον, Λατίνην καὶ Οἰκονο- μοπούλου.

Ν. Γιαννουλοπούλου

ΚΕΡΚΥΡΑ. — Τὴν περασμένη Τετάρτην 25ην Μαρτίου ἐδόθη χο- ρὸς μετὰ τοῦ παρὰ τῶν κ. καὶ τῆς κ. Σμύρνης διακεκριμένῃ ὀδοιπορῶν τῆς πόλεως μὰς κ. Εὐαγγέλου Καρακάλη.

Τοὺς προσκεκλημένους ἐδέχτο ὁ οἰκοδεσποτὴς καὶ ἡ εὐγενε- στήν οἰκοδεσποινὴ πλήρως χάριτος μὲ θαυμασίαν ἀγυροστασίαν θαλασσίου τουαλέτῃ. Μετὰ τὸν τέτιον ἐπικολούθησε χορὸ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΧ! ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ!...

[Του Μιδά. Προβέν]

Η Νενέτ Πλουβιέ είναι μια πολύ όμορφη γυναίκα. Παίζει στην κομωδία. Δεν έχει όμως ούτε μυαλό, ούτε καρδιά. 'Ο 'Αλμπέρ Νιζανόρ και ο Ρενέ Βερνίλ, είναι δυο μοντέρνοι συγγραφείς και καλοί συνεργάτες. 'Εδωσαν κάποτε στη Νενέτ ένα ρόλο εις το έργο τους ο «Μύλος». 'Ο 'Αλμπέρ μάλιστα την βοήθησε του γούστου του και την πήρε μαζί του στην έξοχή. Οι δύο συνεργάτες καταγίνονται τώρα στην συγγραφή ενός νέου έργου. 'Η Νενέτ όμως κουράσθηκε με την ήσυχη ζωή της έξοχης. Δεν ήταν εις θέαν να δαμάσκη της όμορφιάς της φύσεως και να ένοση την ιερή φίλα πού συνδέει τους δύο φίλους. 'Η φίλα αυτή την ένοησε. Της προσέφερε αντάποση ζήλια και φθόνο. Δεν ένοιωσε πως οι δύο νέοι περνούσαν την ζωή τους χωρίς να της δίνουν αποκλειστικά την προσοχή τους. Μια ποιητική ιδέα της ήλθε τέλος στο νου! Να βάλει τους δυο φίλους να τσακωθούν...

Είναι μια θερμή Αιγυπτιακή ημέρα. 'Η Νενέτ είναι ξεκαμμένη σε μια φάνηρη πολυθρόνα και συλλέγεται. Βλέπει τον Ρενέ, που περνάει και τον φρονιάζει:

ΝΕΝΕΤ.— Δεν έχετε έργασια σήμερα;
ΡΕΝΕ.— Όχι. 'Ο 'Αλμπέρτος δεν έχει διάθεση. 'Εβγήκεν έξω.
ΝΕΝΕΤ.— Πού έβγήκεν αυτός ο μεγάλος συγγραφέας;
ΡΕΝΕ.— Ξέρετε, όταν έχει κανείς πολλές ιδέες στον νου του... θέλει όρτζοντα. 'Επήρε το ποδήλατό του και τράβηξε... Δεν θα τον ίδουμε πριν έλθει το βράδυ.

ΝΕΝΕΤ.— Και εν τώ μεταξύ θα εξακολουθήσετε το γράψιμο;
ΡΕΝΕ.— Ναί... Θα κρατήσω λίγες σημειώσεις.
ΝΕΝΕΤ.— Χμ... 'Αν δεν σας έχει συνεργάτη ο 'Αλμπέρτος! 'Ομολογήστε ότι σεις κάνετε σχεδόν όλη την έργασια!
ΡΕΝΕ, (με ειλικρίνεια).— Καθόλου! Γράφει ίσως περισσότερο από μένα και ή καλλίτερες ιδέες είναι δικές του!

ΝΕΝΕΤ (πονηρά).— 'Εκείνος όμως διατείνεται ότι όλες οι ιδέες είναι δικές του. 'Όλες...

ΡΕΝΕ.— Δεν πιστεύω...
ΝΕΝΕΤ.— 'Αφού μου το είπε ο ίδιος!

ΡΕΝΕ, (μυστικά).— 'Ω! Και όμως ξέρετε πως έχω κι' εγώ ιδέες...

ΝΕΝΕΤ.— Δέει ότι δεν έχετε καθόλου φαντασία. Τότε εις τι ασχολείσθε σεις; Στην αντιστοχά;

ΡΕΝΕ.— Περίεργο. 'Εμένα μου λέει έντελώς αντίθετα πράγματα. Προχθές ακόμα μου έλεγε ότι δεν μπορεί να κάμη βημα χωρίς τη συνεργασία μου.

ΝΕΝΕΤ.— Γιατί είναι ψεύτης και υποκριτής. Δεν τον γνωρίζετε σεις! Είναι ένας εγωιστής, που σκέπτεται μονάχα τον εαυτό του!

ΡΕΝΕ, (την κοιτάζει έκπληκτος).— 'Ενόμιζα πως τον άγαπάτε!

ΝΕΝΕΤ.— Τον συμπάσασα! Πριν τον γνωρίσω καλά, έννοείται... Τώρα που βλέπω τι είδους άνθρωπος είναι! ('Ανιστονάει). Αχ! Πώς άπατήθηκα!

ΝΕΝΕΤ, (με μία λοή ματιά).— Θυμάσθε το ρόλο που μου δώσατε στην κομωδία σας; 'Ηρθε στο καμαρίνι μου και κουβεντιάσαμε σά φίλοι, σάν αληθινοί φίλοι. 'Επειτα έφθασε ο 'Αλμπέρτος...

ΡΕΝΕ.— Και της έπομένην είσατε έρωτευμένοι και οι δύο.
ΝΕΝΕΤ, (υποκριτικά).— 'Ισως έπρεπε να μείνατε κοντά μου, να μη τον γνωρίσω περισσότερο! 'Αχ! 'Εκείνο το βράδυ ήταν το χειρότερο βράδυ της ζωής μου. Μπορούσα να κάμω καλλίτερη έκλογη!

ΡΕΝΕ.— 'Ο 'Αλμπέρτος μου είχε έμπιστευτεί ήδη πως ήταν έρωτευμένος μαζί σας.

ΝΕΝΕΤ, (θυμωμένη).— Και καθώς είσατε ο πιστός θεράπων του 'Αλμπέρτου υποχωρήσατε... 'Αφού είχε καταδεχθεί να σάς έμπιστευθεί το μυστικό του εσείς δεν θέλατε να γίνετε αντίζηλό του! Τι βλάκας που είσατε! Γι' αυτόν τον εγωιστή!

ΡΕΝΕ.— 'Αρχίζω να το αντιλαμβάνομαι.
ΝΕΝΕΤ.— Δεν αντιλαμβάνεστε τίποτε, γιατί από τότε που είμθα εδω... μπορούσατε να έννοήσετε τα αισθήματά... που μου έμπνευσε.

ΡΕΝΕ, (συγκεκριμένη).— Νενέτ!
ΝΕΝΕΤ.— Τι Νενέτ; 'Εχει δικαίο ο 'Αλμπέρτος όταν λέει, πως έχετε περισσότερη όρεξη παρά ταλέντο!

ΡΕΝΕ, (με όργη).— Το είπε αυτό; 'Αδύνατον.
ΝΕΝΕΤ.— 'Αμ, θα ντροπιάσει!

ΡΕΝΕ.— 'Εχετε δικαίο! Είμαι βλάκας! Και εγώ, από την πρώτη μέρα που σάς συνήντησα, έννοιασα μία μεγάλη συμπάθεια για σάς! Θέλησα όμως να σεβασθώ την άδελφική φίλια, που με συνδέει με τον 'Αλμπέρτο! Και δεν σάς είπα τίποτε!

ΝΕΝΕΤ.— Εγώ το εύντησα άμέσως... από το βλέμμα σας!
ΡΕΝΕ, (πλησιάζει προς αυτήν).— Τι σάς λένε τώρα τα μάτια μου!

ΝΕΝΕΤ.— Μου λένε: Νενέτ, είσατε πολύ όμορφη! Μπορείτε

να ξελογιάσετε, ένα άγιο, και πολύ περισσότερο ακόμα ένα φίλο! 'Αφού ο 'Αλμπέρτος έπληγε να ψιρέψη, ως φιληθούμε. Τι πειραζει αφού δεν θα το μάθη ποτέ; Αυτό μου λένε τα μάτια σας.

Φιλούνται. 'Επειτα από λίγο ο 'Αλμπέρτος έρχεται από το παράθυρο χωρίς να έχει σπουδαία πράγματα. Το βράδυ του γένμα είναι σκοπιά. 'Ελκεται τρικυμία. 'Ο Ρενέ πηγαίνει περίπατο για ν' αποφύγη το άσθροστο περιβάλλον. 'Ο 'Αλμπέρτος και ή Νενέτ μένουν μόνοι.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Τι συμβαίνει; 'Εχεις ένα ύψος; πολύ περίεργο.
ΝΕΝΕΤ.— Το ίδιο μυσθό να πω για σένα.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Και ο Ρενέ μου φάνηκε πολύ συλλογισμένος. Γιατί έβγήκε χωρίς να ειπή τίποτε;
ΝΕΝΕΤ.— Δεν ξέρω. Με σκότισες με το φίλο σου.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Καλά κατάλαβα ότι είσαι νευρική. Μήπως τσακώθηκε;
ΝΕΝΕΤ.— Κάθε άλλο.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Μου φαίνεται πολύ παράξενη, το ξέρετε; Κάτι τρέχει...

ΝΕΝΕΤ, (προσποιουμένη θυμόν).— Τι να τρέχη; Δεν θα υποπτεύομαι βέβαια τον έξοιστο φίλο σου, τον άδελφό σου...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ, (ειλικρινής).— Να τον υποπτεύω, γιατί;
ΝΕΝΕΤ, (ελεονική).— Για τίποτε, φίλε μου! 'Η έμπιστοσύνη είναι πράγμα ιερό. 'Εχει του έμπιστοσύνη...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Θέλεις να με πείσθ; ότι ένόςφ έλειπα; Ρενέ...
ΝΕΝΕΤ.— Κάθε άλλο. Οι άνδρες είναι όλοι άγιοι.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Ένας τίμιος άνδρας είναι πάντοτε ειλικρινής απέναντι του φίλου του, του συνεργάτη του!

ΝΕΝΕΤ.— 'Όραία ιδέα έχει για σένα ο συνεργάτης σου! Βρίσκει ότι τον αφήνεις στην μέση και πώς περικόπη με το πρόσχημα ότι δεν έχει διάθεση για δουλειά. Λέει πως αυτός κάνει όλη την έργασια... 'Εγώ σού να λέω αυτό γιατί σ' αγαπώ.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— 'Αλήθεια, ο Ρενέ μου είπε τόσα πολλά έναντίον σου. Πώς είσαι ψεύτης, εγωιστής. Γι' αυτό έχω να νερθω μου.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Μα για ποιά λόγο;
ΝΕΝΕΤ.— Για ποιά λόγο; Δεν ξέρετε το τέχνασμα του άνθρώπου που θέλει να κατακτήση μία γυναίκα, έσύ που είσαι συγγραφέας!

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Λοιπόν, σού έκαμε έρωτική έκμυστήρευση;
ΝΕΝΕΤ.— Ναί, φίλε μου. Έντυχ; που έχεις μία γυναίκα φρόνιμη σάν έμένα.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Μου όρκίζεται πως είναι αλήθεια;
ΝΕΝΕΤ, (εγκυνομμένη).— Όχι! 'Ο φίλος σου είναι ένας 'Ιζέντλεμαν, πρότυπον άρετής! Διαρκώς σου ψάλλει ύμνους. Δεν είπε ποτέ πως δεν έχεις ταλέντο...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Είπε τέτοιο πράγμα;
ΝΕΝΕΤ.— 'Αν δεν του έκανα σκηνή θα εξακολουθούσε να σέ κατηγορεί...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Τον καληνέρωσο! Θα τον πετάξω έξω!

'Ακούουν τον Ρενέ, που έπιστρέφει. 'Η Νενέτ δεν θέλει να παρασταθή εις την σκηνή που έδη μούγγρησ και χαιρετά τον 'Αλμπέρτο.

Γαλή νύχτα. Θά μ' εύρησ στο Καζίνο.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— 'Ο 'Αλμπέρτος θέλει να την κρατήσει, αλλά είναι αδύνατον. Οι δύο άνδρες μένουν μόνοι. Κοιτάζονται.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ, (θυμωμένος).— 'Εσύ να έτοιμάσης άμέσως τη βάλισσα σου! και να ξεκουμπιστής άπόψε!

ΡΕΝΕ.— Φυσικά αυτή ή γυναίκα σου διηγίθηκε...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Σέ προκαλώ! 'Εχε τουλάχιστον το θάρρος της γνώμης σου. Πρόδόν μου ακόμα!

ΡΕΝΕ.— Θα σού εξηγήσω...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Δεν θέλω εξηγήσεις... Ξέρω καλά τι υποκείμενο είσαι! Τα λίγα λόγια που άπέσπασα από την καυμένη ή Νενέτ μου έμαθαν πολλά πράγματα! Δεν φανταζόμουν ποτέ πως θα με έβριζες σ' αυτήν.

ΡΕΝΕ.— Για να σού πω! 'Εχω κι' εγώ την αξίαν μου, αν και διατείνεσαι ότι είμαι ανάλγος να γράφω και ότι μου λείπει ή φαντασία.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Ποτέ δεν το είπα αυτό.
ΡΕΝΕ.— 'Η Νενέτ με βεβαίωσε ότι το είπες!

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Και μένα μου είπε την γνώμην σου για μένα. (Πικρώς). Δεν έχω κανένα ταλέντο! 'Εγώ!...

ΡΕΝΕ.— Με συγχωρείς 'Εσύ είπες για μένα ότι έχω περισσότερη όρεξη παρά ταλέντο!

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— 'Εσύ έχεις όρεξη;
ΡΕΝΕ.— Είναι θλιβερό να χάνεται μία φίλια σάν τη δική μας μ' αυτές της κουκουσουσιές.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Είσαι περίφημος ήθοποιός.
ΡΕΝΕ, (με λύπη).— 'Αλμπέρτο!



ΝΟΡΒΗΓΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

[Του Μπ. Μπιόρνσον]



άνθρωπος του όποιου διηγούμεθα την ιστορία ήταν ο γνωστότερος της έννορίας. 'Ανομάζετο Θεόδωρος Βερράς. Μία μέρα παρουσιάστηκε στο σπίτι του παππά του χωριού, με το σώμα ίσο και με έπίσημον σομαρότητα και του είπε:

— 'Απόχτησα παιδί και θέλω να το βαφτίσω.

— Μή τι όνομα;
— Φάν, όπως έλεγαν και τον πατέρα μου.

— Και ποιοι είν' οι κομπάρσοι;
— 'Ανέφερε τους; κομπάρσους και ήταν πράγματι οι καλλίτεροι άνδρες και γυναίκες της έννορίας, που όλοι έσυγγένευαν με την οικογένειαν του παππά.

— 'Εχεις ακόμα τίποτα να μου πής; ρώτησεν ο παππάς κυνικά γινός τον. 'Ο χωρικός έστάθησε μία στιγμή σιωπηλός.

— Θα ήθελα να βαπτιστή χωριστά, είπε.
— Ποια μέρα;
— Το Σάββατο το μεσημέρι.

— 'Εχεις τίποτα άλλο ακόμα; Ξαναρώτησε ο παππάς.
'Ο χωρικός σιωφορσίσε το καπέλλο του σνά χέμια, έτοιμος να πής.

— 'Ο παππάς σηκώθηκε τότε και του είπε:
— Καλά, πήγαινε... Να δώσθ ο Θεός το παιδί σου αυτό να σου ελθ' την εύχρη!

Δεκα έξη χρόνια, ύστερα από την ήμέρα αυτή, ο χωρικός Ξανα-ήλθε σ'όποιον του παππά.

— Είσαι καλά, Βερρά; ρώτησε ο παππάς, ο όποιος δεν έβλεπε καμμία μετεβολή σ' αυτόν.

— 'Η αλήθεια είναι πως δεν έχω διόλου φροντίδες, άπάντησε ο Βερράς.

— 'Ο παππάς σάτασε για μία στιγμή κι' ύστερα από λίγο έμαρτύρησε:

— Γιατί ήσθες άπόψε;
— 'Ηρθα για το παιδί μου που θα πάρη αύριο το χρίσμα.

— Εγώ του! Αυτό θα πη πως; ελπε φρόνιμο παιδί!
— Θα ήθελα όμως προτού πληρώσω τα δικαιώματά σας να μάθω τι θα πάρη στην έκκλησί.

— Θα πη σεις; ρώτησε, θύσεις.
— Τώρα είμαι ήσυχος. Νό, τώρα δέκα τάλλαρα για σς.

— Θέλεις τίποτα άλλο; ρώτησεν ο παππάς, ένώ έκτύταζε τον τριπό.

— Δεν θέλω τίποτα άλλο.
— 'Εμαρτύρησε κι' έφυγε.

'Επέρασαν πάλιν οχτώ χρόνι, όταν μία μέρα, έξω από το σπίτι

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Λοιπόν δικαιολογήσου!
ΡΕΝΕ.— Σού άρκίζομαι ότι δεν είπα της κατηγορίας, που μου έκολλήσε. Τώρα άνακαλύπτω το παιγνίδι που μ'ας έπαίξε αυτή και ήσασα πάλι την έμπιστοσύνη μου σέ σένα.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ, (μ' έλαφρά συγνώμη).— Θέλησες όμως να μου πής τη Νενέτ; 'Αν δεν ήταν μία τίμια γυναίκα σούλα...

ΡΕΝΕ, (τον άκούει).— Τώρα που όλίγου έδω τη φίλησα. Θα πής; ποιος; σου. 'Εγώ έφυγες ή Νενέτ με πλησίασε και μου έτα ένα σωρό λόγια έναντίον σου. Μου είπε πως μ' αγαπά! (Τον κοιτάζει λεπτομερώς τα διατρέχοντα). Ναί, στη φίλησα. Σου ζητώ συγγνώμη για την άδυναμία μου. Είσαι πεπεισμένος ότι δεν έπαυσα κ' όλα αυτά να είμαι φίλος σου! (Τον δίνει το χέρι).

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Ναί! Σέ πιστεύω.
ΡΕΝΕ.— Έλα, φίλε μου. Μία άφροσύνη σάν τη δική μας είναι άκαρπύς; γυναικός.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ, (μυδιών).— Αυτή είναι μία φράση κατάλληλη για τη νέα μας κομωδία.

ΡΕΝΕ.— Τι λές; 'Απόψε άρχίζομε την τρίτη πράξη;
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Ήθαριότιος!

Κάθονται εις το γραφείο και άρχίζουν την συγγραφή. Πού και που κοιτάζουν με συμπάθεια. 'Ο ένας σπρίγγει το χέρι του άλλου.

ΡΕΝΕ.— Μονάχα αυτό άξίζει στη ζωή: 'Η έργασία!
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Αυτή ή κυρία Νενέτ ζήλησε τη φίλια μας. 'Η αϊωνία ιστορία της γυναίκας! Δεν καταλαβαίνουν την ύπεροχη του άνδρος; και τον άναμινούν εις τις άνόητες φλυαρίες τους!

'Εκείνη τη στιγμή, ή Νενέτ, ή όποια θέλει ν' άπολαύσθ το θέ-μα της καταστροφής, εισέρχεται εις το γραφείο, όπου οι δύο φίλοι συγγράζονται με καταφανή εύχαρίστηση. Μένει κατάπληκτη, και δεν μπορεί να έννοήση.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ, (ελεονική).— Γιατί άπορείς, Νενέτ; 'Εργάζομαι.

ΡΕΝΕ.— Γράφουμε την τρίτη πράξη της νέας μας κομωδίας: ή «Ζηλιάρα»!

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.— Με υπόθεση παρμένη άπ' την πραγματικότητα.
ΝΕΝΕΤ, (κατακόνηνη από θυμό χτυπά με όργην την πλάτη και πρίγγει φωνάζοντας):

— Τι άποσία υποκείμενα που είναι οι άνδρες! Τι ζή-λιάραδες! Να μου χαθήτε κ' οι δύο σας!...

Μιδά. Προβέν



του παππά άκούσθηκε πολλές θόρυβος. 'Εφθαναν πολλοί άνθρώποι. 'Ο Βερράς φάνηκε πρώτος κι' άνοίξε την πόρτα. 'Ο παππάς έσέκωσε τα μάτια του και τον άνεγνώρισε.

— Κάπως με μεγάλη συντηροφία έρχεσαι άπόψε;
— Θέλω να βγάλω άδεια για το παιδί μου, που θα πάρη την ήμέρα Σπορλίδεν, την θυγατέρα του Γουδμόν.

— Αυτό είναι το πλουσιότερο κορίτσι της έννορίας.
— 'Ετσι λένε, είπεν ο χωρικός χαϊδεύοντας με το ένα χέρι τον τά μαλλιά του. 'Ο παππάς έμεινε για μία στιγμή σκεπτικός. Χωρίς να πη τίποτε, έγραψε τα όνόματα στα βιβλία του και οι άνθρώποι ύστερα υπέγραψαν. Ο Βερράς άφησε τέλος τρία τάλλαρα σ' το τραπέζι.

— Είπε ένα περιπλέον, είπεν ο παππάς.
— Το ξέρω, άπήνησεν ο Βερράς. 'Αλλά τον έχω μονάκριβο το γυιό μου και θέλω να κάμω πλουσιότατο τα πράγματα.

— 'Υστερα από τα λόγια αυτά ο παππάς δέχτηκε τα χρήματα.
— Είπε ή τρίτη φορά αυτή που έρχεσαι για το παιδί σου εδω, Βερρά, είπε ο παππάς.

— Ναί, τώρα όμως τελειώνω μ' αυτόν, άπάντησεν ο Βερράς κι' έσφριξε τη χρηματοσκούλά του, χαϊρένησε και οι άλλοι τον άκολουθούσαν έξω.

Δεκατέσσερες ήμέρες ύστερα έπήγαιναν με τη βάρκα και με καλό καιρό, πατέρας και παιδί στού Σπορλίδεν, για να συμφωνήσουν τά του γάμου.

— Αυτό το κάθισμα της βάρκας δεν φαίνεται γερό, είπε το παιδί και σηκώθηκε για να το στερεώσθ.

Την ίδια όμως στιγμή σύρθηκε άπότομα ή σανίδα που έστέκετο, άπλωσε τά χέμια του για να κρατηθή από πουθενά, έκραγασε μ' όγωνα και έπεσε στο νερό!

— Πιάσου από το κομπί! έφώναξεν ο πατέρας, πηδώντας και άπλώνοντας τον τό κυντί. Το παιδί έπροσπάθησε κάμψους φορές να το άρπάξθ, μα τά χέμια του άρχισαν να μουδιάζουν και να παγώνουν.

— Στάσου! στάσου! Ξαναφώνασε ο πατέρας κι' άρχισε να κωπηλατή προς το μέρος του. 'Αλλά το παιδί έσέκωσε προς τά όπισθ το κεφάλι, έκριξε ένα βλέμμα άγωνίας και έβυθίσθηκε.

'Ο Βερράς δεν ήθελε να το καλοπιστέψη. Κράτησε την βάρκα άκίνητη στο μέρος που βυθίστηκε το παιδί του σάν να έρσκειται ν' ανακτήσθ ή πνιγμένος από το νερό. Δεν ξαναφάνηκε όμως. Λίγες φουσαλίδες άνέβηκαν στο μέρος εκείνο, κ' ή θάλασσα έμεινε λαμπερή σάν καθρέφτης. Τρεις μέρες και τρεις νύχτες έβλεπαν οι άνθρώποι τον πατέρα να γυρίζει με τη βάρκα στην ίδια θέση, χωρίς να τρώθ, χωρίς να κοιμάται. Μόλις το πρωί της τρίτης ήμέρας βρήκε το πνιγμένο παιδί του και το μετέφερε μόνος του, περνώοντας τά βουνά, στο καλντερόπιό του.

'Από εκείνη την ήμέρα θα έπέρασε ως ένας χρόνος. 'Ο παππάς άργα ένα βράδυ φθινοπώρου άκούσε να ψιχουλεύη κάποιος στην έξωθύρα, και να ψιχνη για το πόμολο. 'Ανοίξε τότε την πόρτα, και είδε να μπίνην μέσα ένας ψηλός άνθρώπος, γυμνός προς τα άνω, άδύνατος και άσπρασιγός. 'Ο παππάς τον κύταξε πολλή ώρα προτού τον άναγνωρίσθ. 'Ηταν ο Βερράς.

— 'Ερχεσαι πολύ άργά. Γιατί τέτοια ώρα; ρώτησε ο παππάς, μένοντας όρθιος έμπρός του.

— Για κακή μου μοίρα ναί, έρχομαι άργά, άπάντησε ο Βερράς άκουμπώντας στο τοίχο. 'Ο παππάς έκάθησε κι' αυτός υπομονετικά. 'Εκράτησε μακριά σιωπή. Τέλος ο Βερράς μίλησε:

— Κάτι μου βοήσεται, είπε, και θέλω να το δώσω στους φτωχούς. Σκέπτομαι να κάμω ένα φιλάνθρωπικό κατάστημα που να έχη το όνομα του παιδιού μου.

— 'Εσηκώθηκε, πρόσταξε άρκετά χρήματα στο τραπέζι και ξανακάθισε.

— 'Ο παππάς το έμέτρησε.
— Αυτό είναι πολύ χρήμα, είπε.

— Είναι το μισό της άξιας του σπητιού μου που έκολλησα σήμερα.

— 'Εμειναν πάλι άρκετά ώρα σιωπηλοί.

— 'Ο παππάς τέλος είπε με φωνή γεμάτη καλασύνη:
— Τώρα τι σκέπτεσαι να κάμης;

— Κάτι καλλίτερο.

Πάλιν έμειναν λίγη ώρα σιωπηλοί, ο Βερράς έχοντας στη-λαμένα τά μάτια του κάτω, ο παππάς κυντίζοντας τον με άπορία.

Τέλος ο παππάς του είπε σιγανά:
— 'Ο Θεός ν' άναπαύσθ τη ψυχή του παιδιού σου, και να σου δώσθ τη γαλήνη!...

— 'Αμην! ψιθύρισε ο Βερράς, και δύο δάκρυα κύλισαν άργά-άργά από τά μάτια του στο πρόσωπό του.

Μ. Μπιόρνσον

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Η ΓΑΤΑ

(Χειρόγραφο τραγούδι)

Que le mal se fasse pire,
je veux rire, je veux rire.
JEAN MOREAS

ΟΥΤΟ έγινε χτες βράδι.

Δέν είχα προφάσει καλά—καλά να κλείσω την πόρτα (την εξορκιστά), μόλις πήγαινα άκρι-βώς για ν' άνεβώ τ' σκαλοπάτια, την ώρα εκείνη, έβρανα...

Πρέπει όμως να σ'ς τ'ο διηγηθώ άπ' την άρχή και ταυτικά:

Είπε πολλές μέρες τώρα που πάει κάτι να γίνει μέσ' στο σπίτι. Τίποτα δέν είχε στη θέση του. Οι τοίχοι ούσαν, ξεθώριασαν, ψηλάσαν, δέν πούς φτάνει πιά τ'ο ξεσκονόπανο. Κανένας άλλος δέν τ'ο ξέρει από μένα. Και δυό—τρία λόγια σχετικά, που άφησα να μου ξεφύγουνε μπροστά στην Κατερίνα, της άνοιξαν τα μάτια τόσο άσπια, που όρα πολλή κρατιόμουν να μη γελάσω. Κι' όμως αυτό είνε βέβαιο—δέν μπορεί κανείς να τ' άρνηθεί. Κ' ύστερα, η γάτα του σπιτιού, η γάτα που με κοιτάζε στα μάτια, πάντα καθαρά και μ' ειλικρίνεια—έ, η γάτα μου, είνε τώρα τρείς βδομάδες, που με στραβοκοιτάζει. Δέν μπορεί να τ'ο εξηγήσω αυτό και σπάζω τ'ο μυαλό μου, να καταλάβω τώρα τί της έκανα.

Προχτές όμως τ' άπόγιομα, τ'ο βρήκα τ'ο μυστήριο: 'Η γάτα που γυρίζει τώρα σπίτι, και κάθεται άπάνω στις καρέκλες—δέν είνε, όχι, η γάτα του σπιτιού! Είνε μια ξένη γάτα, που μπήκε μέσ' στο σπίτι, δέν ξέρω πώς, άληθινά, —και που δέν μπορεί να με χωνέψει. Με κοιτάει καλά—καλά στα μάτια, και λέει πώς δέν την έχω καταλάβει. Κουτό έωο! Δέν ξέρει, πώς όλα τώρα τα καταλαβαίνω...

Τά άλλόκοτα που είδα τον καιρό αυτό, θά τ'ο βάνω στη σειρά, να ιδήτε:

Και Α!) 'Η μάνα κλαίει.

Πάω κοντά της, μου χαμογελάει. Κλαίει μαζί και μου χαμογελάει... Μαννούλα μου, μην έχεις τρελλαθεί;

Γιατί να κλαίει;—δέν την πείραζε ποτέ μου.

Πικραίνεται, ό,τι να της πώ. Κάθε φορά που της μιλάω για τ'ο γάτα, τ'ο δάκρυά της τρέχουνε ποτάμι. Καίμενη μου μαννούλα—σε λυπάμαι...

Και γώ, από δώ και στο εξής, θά τ'ο πάρω άπόφαση, να μην της λέω τίποτα.

Β') Είνε τώρα κάμποσος καιρός, που χρεχτεί σπίνε ένας ξένος άνθρωπος. Είνε, λέει, παλιός φίλος του πατέρα (πριν πεθάνει ό πατέρας, έννοείται) κ' έχει γυρίσει άπ' την 'Αμερική!

Με κοιτάει κι' αυτός; καλά—καλά. Κ' έρχεται ταχτικά, κάθε πρωί.

Γιατί νάχρεχτεί κάθε πρωί; Δουλειά δέν έχει;

Δέν καταλαβαίνει πώς; Είνε πιά ντροπή να κουβαλιέται κάθε μέρα ό' ένα σπίτι—κάθε μέρα, κάθε μέρα, κάθε μέρα...

Τόν βαριούνται πιά, στα τελευταία...

...Τίς προάλλες μείναμε οι δυό μας, και πιάσαμε κουβέντα.

Εγώ καθόμουν σ'όν καναπέ, και σφύραγα.

Ήθελε κοντά μου τότε. Τόν φοβήθηκα...

Όμως θαρρώ κι' αυτός πως με φοβάται. Φοβάμαστε κ' οι δυό, ένας τόν άλλο—καθένας για λογαριασμό δικό του. Λέει πως ήταν φίλος του Πατέρα... Μά ό Πατέρας είνε τώρα πεθαμένος.

Τί θέλει, τί θέλει αυτός ό ξένος;...

Μάννα, να τόνε διώξουμε—τί θέλει αυτός ό ξένος;...

14) Τ'ο βρήκα πάλι τώρα. Δέν μιλάει.

Μοιάζει σάν έξω άπ' τ'ή ζωή, τόσο είνε γερασμένο. Και τ'άγα-πούσα τόσο, μιά φορά!

Ένα μάτσο καστανόχρυσά μαλλιά...

Είνε πολλές μέρες, που τόχα λημονήσει. Τ'ο γύρευα παντού, και δέν μπορούσα να τ'ο βρω! Σήμερα όμως, άνοίγοντας, πρωί-πρωί, τ'ο δέξο τ'ο σφυραχάκι του κομπού—τ'ο ξαναβρήκα πάλι. Πού νάκανε κρυμμένο; 'Η μάνα θά μου τ'ο φανερώ, θαρρώ, να μην τ'ο βλέπω...

Στην όρχη με τρώμαζε, και θέλησε να φύγη. Είχε και κείνο να με ιδή τ'όν καιρό... Κατόπι όμως ξεθάραψε, μιλήσαμε πολλά.

Είχα να τ'ο ιδώ τ'όν καιρό...

9) Κ' ύστερα—Θέ μου—ύστερα;...

Τά κεριά, θυμάμαι, γύρω από τ'ήν κάσα, δυό κεριά, πολλά κεριά, πολλά κεριά, γιομίζανε τ'ήν κάμαρη, και βγαίνανε στο δρόμο. Πε-πατούσανε δυό-δυό μαζί σ'όν δρόμο...

Μιά βερτιά άμμοσφαίρα από λι-βάνι.

Γύρω—γύρω, η κάμαρη, με ψηλά ταβάνια.

Στη μέση άκριβώς ήταν η κάσα...

Κ' η ψηλή η κάμαρη, έλαμπε σά

ναός...

Μπροστά ό δρόμος άσπρος, σκονισμένος. Πήγαμε σέ μιά τούφα κυπαρίσσια. Τραβούσε πάντα πρ'ός τ'α κυπαρίσσια. Δέν λόβεσε καθόλου—σά σπαθί...

—Μάννα, της λέω, δέν μπορεί, κρυώνω! (μπροστά ή κάσι, φύσαγε, χειμώνας) μάννα, της λέω, δέν μπορεί, κρυώνω...

Σήκωνα τ'ο καλτού μου τ'ο γακά—κι' όπισσ'ό κρυώνω.

—Μάννα, της λέω, δέν μπορεί, κρυώνω...

Με πήρε από τ'ο χέρι, και με χείδεψε...

Θά μπορούσα, Θέ μου, θά μπορούσα!

Δέν τ'ο πιστεύανε γυρίζαν τ'ο κεφάλι. Οι χαζοί—κανένας δέν μ' πιστεύε...

Θά μπορούσα, Θέ μου, σ'ας τ'ο λέω... Μά γιατί όχι, Θέ μου, ΓΙΑΤΙ ΟΧΙ;!

...Και δέν μ' άφίνουν, μπαίνουνε μπροστά μου. Με τυραννί-μου κρατάν τ'α χέρια.

Μου ματώνουν τ'ήν ψυχή με τίς καλές τους.

Και γώ τ'ο πηρ' όπόφιση, μιά μέρα που θά λείπουν, που θά λείπουν όλοι από τ'ο σπίτι—θά πάρω ένα σουγιά, και θά τ'ο κόνω...

Ποιό;!

Δοκίμασα να τούς τ'ο πώ, δέν μ' άκουσε κανείς τους.

Κι' αυτό ήταν η πρώτη συμφωρά μου. 'Επειτα ήρθαν κι' άλλες, ένα πλήθος.

Ποιός φταίει;

;) Τ'ο πάροχο ήταν ήσυχο, γιομάτο μαργαρίτες.

Με περιμένει. Περιμένει πάντα.

Την είδα χτες, ΤΗΝ ΕΙΔΑ, Μου μιλούσε...

Ήταν η ίδια πάντα, σάν και τότε...

Μου λέει: «Είμαι μόνη, και κρυώνω»...

Της λέω: «Τί με θές, άχατημένη μου;»...

Μου λέει: «Είμαι μόνη, και κρυώνω»...

Δέν είμαι γώ, δέν είμαι γώ. Τ'ο ξέρω.

Είμαι άκριβώς ό,τι δέν είμαι.

Είμαι ό πρώτος τώρα που τ'ο ξέρω. 'Αλλά θά γίνει σίγουρα ό δεύτερος...

Τί καίμ'ός, όπισσ'ό, τί καίμ'ός!

Σέ λίγο, θά με μάθουν π'ο καλά. Θά με κοιτάνε τότε, και θά τρέμουν. Θά ιδούνε, τότε, με ποιόν έχουσε να κάνουνε. Και τότε θα γινώ και γώ ΘΕΟΣ.

Χα—χα, Ο ΘΕΟΣ...

§) Χτες αυτό.—Νάν τ'ο πώ; να μην τ'ο πώ;

Η Κατερίνα, κι' αυτή με κατατρέπει. Όλος ό κόσμος θέλει τ'ο κακό μου. Μά τί τούς έχω, Θέ μου, κανονμένο;

Και γώ γανγίζω «γάνω, γάνω!», σά σκυλί. 'Υστερα κ'όνο πιά τ'ο μαντρόσκυλο, π'ο δυνατό και σοβαρά «γαβ, γαβ!», και κ'όνο τότε μ'ήγει τίς φωνές. Θέλει να με σκοτώσει, με φοβάται...

Βάνω και γώ τ'ο σούρη, κάθε βράδι.

Τόχεις πολύ, να ρθει και να με πνίξει;...

200 β) Φοιχτό, φοιχτό.

Κοιμόμουνα βαθεία, πρ'ός τ'α χαράματα. 'Ακούω ξαφνικά πατημασιές!

Ποιός είνε; Τινάζωμαι διόλως παγωμένος!

Ποιός είνε; Κανένας δέν μιλάει.

Παίρνω ένα λουκέτο, ένα ψαλίδι, και πάω να βαρέσω σ'όν σκοτάδι!

«Ποιός είνε;» λέω, και σηκώνομαι τ'ο λουκέτο...

Τί τυραννία, τυραννία, Θέ μου...

Ως πότε θά βαστάζει αυτό, Θέ μου...

Θέ μου, Θέ μου, Θέ μου—λυπήσου με και πέ μου!...

«Άδριο στις πέντε»... 'Ηρθε, ήρθε!

Ήμουνα σ'ή φωτιά, και ΤΗΝ περίμενα.

Μου λέει: «ΕΙΜΑΙ ΜΟΝΗ, ΚΑΙ ΚΡΥΩΝΩ»...

Την κρεί τ'ο σαράκι. Δέν τ'ο λέει.

ΤΟ ΣΑΡΑΚΙ.

Υστερ' άπόνα μήνα, τίποτα δέν θά φαίνεται. Θά τ'ήν έχουν σκε-παμένη τ'α χορτάρι.

Εκ'όν φορές! σήμερα.—

Σεφινά, σ'α σκαλοπάτια, τ'ο ψαλίδι!

Λέω: «Πότε ήμ'όν ό έν τοίς ούρανοίς, έλθέτω ή...»

Γελούσε! Τι κουτή!

Τότε και γώ...

Μάννα μου, MANNA MOY — Η ΓΑΤΑ!... ΒΟΗΘΕΙΑ!... ΒΟΗΘΕΙΑ!... ΒΟΗΘΕΙΑ!...

Μνέτρα.

Ένας χρόνος πέρασε, πιστεύω, άπ' τ'ήν ήμέρα που με κλείσαν' έδώ—μέσα. Άλήθεια, πότε πέρασ' ένας χρόνος;!

Άπ' δ'ή αυτή τ'ήν κραγική τ'ήν κοινότητα, που παίχτηκε πόσον καιρό εις βάρος μου, μια ήλινη ποιήσι μείνει σ'ήν καρδί...

Είμαι λυπημένος, λυπημένος.

Θαμμένος έδω—μέσα ζωντανός—τι μπορεί να περιμένω τώρα;

Με παρυνάλωναν οι τρελλοί. Όλην ώρα κλαίνε και φωνάζουν.

Κλαίω και γώ, σάν τ'ο μικρό παιδί...

Νά μ' έβλεπε, πώς έχω φρονιμένει! 'Ο γατορός είν' εύχαρι-στημένος. Σκοπεύει να σού γράψει να με πάρεις. Πάρε με, μητε-ροί, σ' έξω—έξω!

Θυμάι και τ'ο παλιό τ'ο σπιτάκι μας—κ' ή νοσταλγία μου μαράι-τι τ'ήν καρδί...

Χαριέσει μου και τ'ο μπαρμπά—Τάσο: φωνάζει, σάν και πριν, για τίς καρέκλες, που τ'ο ρημάζουν τ'α λαχανικά;!

Χαριέσει μου και τ'ήν Κατερίνα. Όλους μαζί σ'ας αγαπώ, και όλα να σ'ας δώ...

Είμ' έντελός; καί—σ' τ'ο ξαναλέω. Θά βάλω να σ'ο γράψω κι' ό γατορός, για να σ'ο φήγουν οι άμφιβολίες.

Και σ'όνα τ'ο παλιό μου φοβερά, πολυαγαπημένη μητερούλα μου, όι μπορούσες, τόκανε; για μένα.

Σ'έκανα πολύ να υποφέρω—να τάχα μήπως; τ'ο θάλα και γώ;

Είπατε όλοι ά νευρόσπαστα τ'ής Μοίρας, και τίποτα δέν κάνομε με άλληση διή μας...

Μητερούλα, έκα να με ιδείς. Έκα να με ιδείς, και να με πάρεις.

Τομ'ονέμαι πάλι καλονακ'όν άποφάσισε αυτό τ'ο ταξιδάκι.

Αν ήμεις π'ο καλό θά μου κάνετε, μ' αυτό τόν πολυπόδητο έρ-μιά σου! Μαζί με σ'όνα έσοι τ'ο φαντάζομαι—θ'ι ξ'ανάρθη κι' ή ύ-ψη, κι' ή χιρά...

Έδώ μέσα πλύνω, πλύνω, πλύνω! Δέν βρίσκω ούτε μιάν έφη-μερίδα... Στείλε μου τίποτα βιβλία να ξεσκάσω. Θάθελω τ'ο να διαβίω σ'ήνους, να ξαναγεννηθώ σ'ήν κοινωνία...

Υπάρχει μέσα-δω, κ'έναν τρελλό, που τόν συμπαθώ ιδιαίτερώς: έχει τ'ή δική μου ιστορία. Άγαπούσε μιά κοπέλλα, και τ'ο πένανε—κι' άπ' τ'ο τότε έμεινε τρελλός!—Όμως, φοβάμαι, δέν θά γιν-τηρητή: τόν έχουν κλείσει με τούς «ζνιάτους». Μου γαλίζεται ή καρδί μου που σ'ο γράφο.

Περιμένω νάρθης να με πάρης. Λυπήσου με, και πάρε με από δώ—λγικά άκόμα, και δά... τρελλαθώ!

Βλέπεις, μητερούλα; άστεϊεύομαι...

Είμ' έντελός; καί—σ' τ'ο ξαναλέω.

Σού φιλώ με σεβασμό τ'ο χέρι, με τ'ήν έλπίδα πώς; θά ρθής;

Ο Γεώργιος δού

Υ. Γ.—'Εχεις να μου γράψης πέντε μήνες. Δέν ξέρω τί να βάνω με τ'ο νού μου. Γιατί δέν γράφεις τώρα, μητερούλα;

Έδώ, πολλοί μου είπανε πώς; πεθανες... Γράφε μου λοιπόν, αν είν' άληθεια...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΟΝΤΟΥΣ

Θι ψηλάστε άσπιδώς από 4 έως 10 έκατοστά δι' τ'ής μεθόδου τ'ού Δρ. Σμύθσον. Διά πληροφωρίας γράψιτε «Σύστημα Σμύθσον» Όδ'ος Σταδίου 4.



ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΜΕ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ

Ό «Νεολόγος» Πατρών εις τ'ο φύλλον τ'ής Τετάρτης 25ης Μαρ-τίου, άναγράφει τ'ήν ακόλουθον ετήσιον.

«Εις τ'ο δασύλλιον τ'ού Έσχατοβουνίου άπεπειράθη χθές τ'ο άπό-γευμα ν' αυτοκτονήσ'ω λαβών ίσχυράν δόσαν στυγνήςνης ό 18της νέος Γρηγόριος Παπαστεργιόπουλος, καλής κοινωνική; τάξεως, υπάλλη-λος δέ εις τ'ο κατάστημα άποικιακών τ'ού κ. Αρ. Θωμοπούλου. Πλησίον τ'ού αυτοκτόνου εβρέθη τ'ο τελευταίον τεύχος τ'ού περιοδι-κού «Μπουκέτου», και έν μανδήλιον, έντός τ'ού όποιου ύπήρχον 85 δραχμαί. Οι λόγοι ένεκα τ'ών όποιων προέβη ό Παπαστεργιόπουλος εις τ'ο διάβημά του δέν εγνώσθησαν. Ήτο τίμιος και εύσυνείδητος υπάλληλος. Όλιγον πρ'ός τ'ήν αυτοκτονία έφωτογραφήθη έντός τ'ού δασυλλίου. Εις τόν αυτοκτεία παρειαχθήσαν αι πρώται ίατρικαί βοήθειαι».

Αυτή είνε ή ετήσιος τ'ού «Νεολόγου». Αυτούμεθα φυσικά δι' ότι συνέβη και εύχόμεθα να διασωθ' και ν' άναρρώση ταχέως ό καλός νέος. Έκείνο όμως τ'ο όποιον μ'ας κάνει έντοπασιν σχετικώς, είνε ή άγία τ'ήν άναγνωστών μας πρ'ός τ'ο «Μπουκέτο», ή λατρεία τ'ού κοινού πρ'ός τ'ο περιοδικόν μας. Ό Παπαστεργιόπουλος διήλθεν, άσφαλώς, τ'ας τελευταίας πρ'ός τ'ήν αυτοκτονία στιγμές, διαβάζων τ'ο «Μπουκέτο», τ'ο όποιον ευρέθη πλησίον τ'ού κατόπιν Άναμφέβολως κανένα περιοδικόν δέν ήγλήθη και δέν εξετιμήθη τόσον μέχρι σ'ή-μερον. Τ'ο τονίζομεν αυτό ως χαρακτηριστικόν τ'ών συμπεριθεώ τ'ού Κοινού πρ'ός τ'ο «Μπουκέτο», χωρίς να θέλωμεν να περιαιολογήσωμεν.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΣΠΗΤΙΟΥ

Πριν άρχίσετε να φορτίτε τ'α καινούργια σας παπούσια όταν είνε αχρηματιστά, βερνικόστε τα. Γιατί αν τα άρτίσετε άβερνικόστα και βραχούν θα μείνουν κηλίδες αι όποιαι δέν θα εξαλειφθούν ποτέ.

Αν σ'ας τελειώση τ'ο βερνίκι τ'ών παπουτσιών και δέν έχετε να τα βερνικόσετε, μπορείτε να τ'ο άναπληρώσετε με τόν ζωνόν τ'ού λεμονιού. Όλίγη στείγνη εις σε μύζο, είτε σε χρωματιστό πα-πούσι και ένα γρήγορο βουρτσάρισμα, τα κάνουν να στίλβουν!

Όταν κοιτείτε σοβαρά με μαχαίρι, σκεπάστε τ'ήν πληγήν άμέσως με άλευρί τ'ού ριζιού αλλά πολύ ψιλά τριμμένον, σάν πούδρα. Έχει άκατοχήσει τ'ο καλύτερον μέσον για να σταματά τ'ο αίμα και σ'α σ'αποδοτέρε κομμάτια. Αν δέν έχετε πρόχειρον άλευρί τ'ού ριζιού, μεταχειριστείτε άλευρί κοινόν.

Πριν να στρώσετε τ'α ταπέτα σας, σκεπάστε όλην τ'ήν έκταση τ'ού δωματίου με διπλές και τριπλές εφημερίδες. Όχι μόνον άπο-φύγετε τόν σκόρον, αλλά και όταν περιτταίτες επάνω θα νομίζετε ότι περιτταίτες επάνω σε παχύ βελουδέσιο ταπέτο. Έκτός τ'ούτου τα ταπέτα διατηρούνται περισσότερο καιρόν.

Αν συνεπεία κρυολογήματος ή άλλης αίτίας βραχνιάσετε, για να καθαρίση ή φωνή σας, χροστήτε άσπιδώς άυγόν με ζυτ'όν ένός λε-μονιού και με άνάλογη ξιχαρή για να γίνη τ'ο μέγμα γλυκό. Λαμβά-νετε έξ αύτου ένα κουτάλι τ'ής σούτας από καιρού εις καιρόν, ως δ'ου σ'ας περ'όση τ'ο βραχνισμα.

Για να διατηρήσετε τα αυγά φρέσκα, γεμίστε ένα ξύλινο κιβώτιον ή κουτί με κοινό άλάτι. Άλείψατε κάθε αυγό με λάδι και τοποθε-τήστε τ'α μέσα σ'όν άλάτι όρθια με τ'ήν μύτην πρ'ός τα κάτω. Θα διατηρηθούν έσοι φρέσκα άσχετ'όν καιρόν.

Αν θέλετε να διατηρήσετε τόν χρόνον ένός αυγού, τ'ού όποιου έχρησιμοποίησται μόνον τ'ο άσπιδάκι, σκεπάστε τον με όλίγο χυμό νερό. Προσέστε όμως να μη σ'ας σπάση ό κρόκος. Έπί πολλας ήμέ-ρας ό κρόκος θα μένη φρέσκος.

Όταν, σιδερώσετε ρούχα τ'ής κόλλας και τ'ο σίδερο είνε πολύ θερμό και χωρίς να προσέχετε καν όλίγον τ'ο ρούχο και προσλάβη τ'ήν οδίζουσαν έκείνη χροίαν, άφήσατε τ'ο άρκετ'ήν ώραν εις μέρος όπου να τ'ο χυτ'ή ό ήλιος. Θα γίνη πάλιν καθαρό και λευκό, όπως ήταν και πριν.

Αι κηλίδες τ'ών μαχαίρων εξαλείφονται όταν τριψετε τ'ής λεπιδες αυτών με ένα κομμάτι όλης πατάσας βουτηγμένο σε σόνη κερα-μιδιού.

Η ΟΙΚΟΔΟΞΟΝΙΑ



ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Σ' ΑΓΑΠΩ

Χθές, όταν 'χωρισθήκαμε το βράδυ, μου έφάνη—
μ' έφάνη ότι σύννεφο σου έκείσε τα 'φρύδια.
'Ω! χαμογέλασε γλυκά και π'έ πως ήταν πλάνη,
'πέ μου πως πάντα μ' αγαπ'ες και πάντα ελ'ς ή 'δωα.
'Η αν σου ελπα τίποτε που να μην π'ω 'χρυσότοσα,
συγχώρησε το λάθος μου, αγαπήμένη κόρη,
Λησμονέαι και συγχώρει,
συγχώρει μ' ότι κι αν σου 'π'ω,
κ' ένδοι μ' όταν σιωπάω,
γιατί κοντά σου πάντοτε δεν μ'όρχεται 'ς το στόμα
παρά μία λέξη: Σ' αγαπώ!
Και όμως πόσον σ' αγαπώ δεν σου το ελ' άόμοια
(Στίχοι) Δ. Βικέλας

ΣΤΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ

Ποιός είδε τέτοιο θαύμασμα, πλάζονο, μεγάλο
Να περπατούν χειροκροτιστα ήλιος με το φεγγάρι
'Ο ήλιος είνε ο γαμπρός και το φεγγάρι ή νύφη,
'Ο αυγερινός προσεγγιγής και παρασύρη ή πούλι,ν
Κι' όλα τ'άστέρια τ'όρανού λιμνίδες, άναμμένες.

Χ. Χριστοβαδίστης

ΝΙΟΣ Κ' ΟΜΟΡΦΟΝΙΑ

'Ο Βοριάς έπήρε... μ'ά ο ψιράς κανείς
Δέ γνωρίζει πού είνε: πρώτη του φορά
Πρώτο παλληκάρι της θαλασσίνης
Τέχνης του, έχει λείψει... Μήπως σφυρά

Μάχη τον εύρηκε; βάζανη ματιά
Μήπως το παρθένο του έξωσε κορμί;
Μάγια μην του άναψαν μέσα του φωτιά;
Του φτωχού, ποιά να είνε τάχατε άφορημή;

Τόν ζητάει το ποτόμο—δυο παιδιά χρυσά—
Τόν ζητάει ή μονούλα, το χαί, ένο γιό...
'Ως που άπελασιμένοι, βλέπουν στα μισά
Της νυχτός δύο ήσκιους, παλληκάκια δυό,

Νά πετούν, να φεύγουν, σ'α θαλασσοπούλια,
Τόνα στο τιμόνι, το άλλο στα πανιά.
Και πριν σβύσει τ'άστρι, πριν νά σβύσει ή πούλια
Δυό γονέοι γυρεύουν... Νιό κι' Όμορφονιά.

(Τραγούδια της 'Ακρογελιάς)

Γιάννης Περγαλιτής

ΗΛΙΟΣ ΒΓΑΙΝΕΙ

«Νυν έγγων τον έρωτα»

III-18 Θεόκλιτος

Έφ'ες σου το παρήγγειλο, σ'ό το ματαλέω και τώρα
να μ'ή με τυραγνάς...

Τι το μαντρί σου παραιτάς και ροβολάς στη χώρα
κι' από την πόρτα μου περνάς;

'Αν κάποτε σ'ε τίραξα και σούχρινα πως ελσαι
πρώτος στη λεβεντιά—

άλλου βάλ' την αγάπη σου, άλλου τ'ά δίχτινα σήση
και έξωσά με πιά...

Βαρύ χειμώνα μέσα μου σ'α περασμένα χρόνια
είχα βαλτό,

Το σόφισμά σου είναν π'α σ'της καρδιάς το χιόνια
ώτι μ'έ! γραφτό.

Δεν ξέρω αν ελσον πόθος μου κι'αγάπη που πεθαίνει
και πάλασε,

μά όλα τ'α περασμένα μου ξέρω μόνος πως βγαίνει,
αχ! ένας ήλιος βγαίνει,
που τ'άλυσσε...

«Τραγούδια του 'Απριλίου»

Ρήγας Γκολζής

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΚΩΒΙΩΝ

Πώς κείζει ο κωβίος το παλατάκι του. — Πώς κυνηγά την
μέλλουσαν σύζυγό του.—Τα νάζια της κωβίνας.—'Η όμοια
κία.—'Ο κωβίος ύπόδειγμα καλού οικογενειάρχου.

Γνωρίζετε βέβαια τον κωβίον, το μικρό εκείνο και καπνιστό φε-
ράκι, το οποίο συνήθως βρίσκεται κοντά στην άκμή; 'Ο φυσικό-
της Φοιδερίκος Γκιτέλ, όστις έκαμε πολλές και λεπτομέρειες πα-
ρηγορίες επί του ψαριού αυτού στο ιχθυοτροφείο του Ροσκόφ, έδη-
μοσίευσε μιν ενδιαφέρονσαν πραγματείαν για τ'αυτήν συνθήκην του.
Από την πραγματείαν αυτήν άποσπώμεν τα κάτωθι:

«Όταν φθάση ή εποχή της, όποτε, έίς, ο κωβίος καταλαμβάνεται
άπ' την επιθυμία να καμν νοικοκυριό. Προς τούτο όμω; απαιτείται
κατοικία κατάλληλος. Εύθιςκει λοιπόν κανένας όστρακο μεγάλου κο-
χυλίου, μπαίνει μέσα σ' αυτό, σαρώνει την άμμο, με γρήγορες κινή-
σεις της ούρας του και μεταφέρει έξω, κρατώντας στο στόμα, ένα
λιθόρα ή άλλα ένοχλητικά αντικείμενα ριζικονται μέσα σ' αυτό.
Κατόπιν σπρώχνει με τα πτερύγιά του και την ούρά του την άμμο
που βρίσκεται γύρω στο όστρακο, ως ότου το σκεπάσει άδολάφω,
ώστε να μ'ή φρίνεται καθόλου.

Γιά τη δουλειά αυτή δουλεύει σκληρά. Κατορθώνει όμως και
σκαπίζει έντελώς το όστρακο, έπειτα δέ άνοίγει μία τρύπα στην άμμο
για να μπούν ο άνεμος σ' αυτό. Γιά να είναι στερεά ή είσοδος αυτή
και να μ'ή βουλώσει, συγκαλλά την άμμο διά του κολλώδους
ύφους, το όποτον βγαίνει το δερμα του, και την καθιστά στερεωτική.
Κατόπιν όλων αυτών ή κατοικία του είναι έτοιμη και δεν τ'α
μένει παρά να ζήτηση... σύζυγον!

Βγαίνει λοιπόν ο καλός σου, σ'ε ν ν μ φ ο θ η ρ έ α ν! Συναπ-
τις κωβίνας, έρωτοτροπεί μαζί τους, κορτεζάει, τα φέρει
μέ μιν έξ' όλων, εκείνη πούναί της άρεσκείας του, του γούστου του,
και την οδηγεί στην είσοδο της κατοικίας του. 'Αν ή χορηγούσα
νύμφη μετανοήσει στο όρκο και του φύγει, ο κωβίος δεν άπεί-
ζεται. 'Επιστρέφει στη φωλιά του για να κυνηγή την στενοχώρια
του, άφ' ού δέ περσάση στη μοναξιά μερικά λεπτά, έναλλαμβάνει
μετα έπ λ ε ι ο ν ο ς ζ ω η ρ ο π η τ ο ς τ'ας έρωτικές του έπι-
δους. 'Εννοεί να εύρη σύζυγον, παση θυσία και ανατίσσει συνή-
θως σταθερότητα και έπιμονήν άπίστευτον!...

'Ο Γκιτέλ παρακολούθησεν ένα κωβίον, ο όποιος ένός πρώ-
ωρον έβήλθεν έβ δ ο μ ή κ ο ν τ α ο κ τ ω φορές και προσέκει-
σεν έ κ α τ ο ν έ ξ ή κ ο ν τ α ο κ τ ω φορές την θήλειαν να τον
άκολουθήση στο μεγάλο του!... Μόνον δέ την έκατοστήν έξο-
στην ένάτην φοράν έπέτυχεν!

Τότε ή σκληρά κωβίνα, συγκαθηθείσα επί τέλους, άπερίσσει να
είσέλθη στην φωλιά του. 'Αλλά και άφού είσθλθε έβήλθε πάλιν
τρεις φορές, άγνωστον γιά ποιά λόγο ή με ποιά πρόφασι. Την πε-
ντάτη φορά επί τέλους έπαυαν οι διαταγμοί της και έγκατεστάθη,
νύμφη πλέον εις το μέγαρον του καλού της.

'Ο κωβίος όμως φοβούμενος μή ή ώραίη του του το σκάση εν
νέον, έφρόντισε αυτήν τη φορά να φράξη την έξοδο της φωλής του
δ' ίδιος, με το σώμα του.

'Όταν επί τέλους ή θήλεια συνειθίσθη στην κοινή κατοικία, ό-
τοκεί. Προς τούτο βούλίζει εις το έδαφος και περικαπούσα, άποδοίη
στα αυγά της, τα όποια προσκολλώνται επί της έσοτείας της επι-
νείας του όστράκου δια του κολλώδους νηματίου, το όποιον φέρουν
έκί της μιάς κορυφής αυτών. 'Εν τ'ω μεταξύ ο κωβίος εισέρχεται
κάθε τόσο στη φωλιά και γονιμοποιεί τα αυγά. Τούτο έπαναλαμ-
βάνεται επί δύο ώρας, μέχρις ότου ή θήλεια άποθέση όλα τα όρμα
αυγά της.

Πώς όμως κατορθώσει ο Γκιτέλ να μάθη αυτά τα οικογενειακά
μυστικά του κωβίου;

'Όπως διηγείται ο ίδιος, τοποθέτησε σ' ένα ιχθυοτροφείο άντι
όστράκου φυσικού ένα γυάλινο. 'Ο κωβίος δεν τ'α βρήκε άκατάλλη-
λό γιά φωλεάν και το έχορησιμοποίησε άμέσως: 'Ετσι ο Γκιτέλ κατορ-
θωνε να παρακολουθή τ'α πάντα.

Παρατηρήσεις της όμοιας ή θήλεια έγκαταλείπει την συζυ-
γήν στέγην και δεν ξαναγυρίζει σ' αυτήν άδιαφορούσα και γιά τον
σύζυγό της και γιά τ'α τέκνα της. Γιά την ασφάλεια και την έκα-
λαψιν των αυγών φροντίζει ο ίδιος ο κωβίος, όστις μένει κοντά
τους, τ'α φρουρεί διαρκώς και έμποδίζει τ'α άρπακτικά μαλάκια να τ'α
καταβροχθίσουν. 'Ακόμη τόν ενδιαφέρει και αυτή ή ύγιεινή των
καλών παιτέρων, και από καιρού εις καιρόν κουνάει τα πτερύγιά του,
για ν' άναενούνται το νερό που ύπάρχει στο όστρακο.

'Αν χυλάσουν τυχαίως τη φωλιά του ο κωβίος την ξαναφινίζει
όποιοιδήποτε. 'Αν του την μετρεθέρουν με άλλες βόσκας ή άσους ή
δική του, Μάχεται δέ λυσσασδώς έναντίον όποιοδήποτε έχθρου και
προσπατεί τ'α κωβιόπουλα, δείχνοντας έξαιρετική άφορία και
θάρρος. 'Όταν τέλος λήξει ή έκκόλαψις και τ'α κωβιόπουλα χαμο-
μεγαλάσουν, ο καλός μπαμπάς τούς άνοίγει την πόρτίνα της φω-
λής και τούς εύχεται μακρόν και εύτυχ ή βίον!

'Μά όλα αυτά άποδεικνύεται πως ο κωβίος είναι τύπος καλού οί-
κογενειάρχου, και γι' αυτό σ'α παράλια του Φινιστέρ άρχισαν
ονομάζουν «Κωβίον» τόν αγαθόν άνδρα, όστις αγαπά τούς οικείους
του και φροντίζει περί αυτών. 'Ας πάρουν λοιπόν παράδειγμα από
το μικρό αυτό ψαράκι και οι σοφοί άνθρώποι. 'Ο έρευνήτης



(Τ'υνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πού να ε-
ρίσκοντο όμως
ο κόμης και
εις τι ν' άχο-
λείται; Πρέ-
πει να άρχισω-
μεν άμέσως τις
ερευνάς μας
προς άνιμέ-
σιν του. 'Ο
Θεός γνωρίζει
ήδη νέον δώμα,
μετά τόν θάνα-
τον της άνι-
χοις Λουίζας.
Υποπτεύου-
μαι έπίσης, ότι
δεν καταφεύγει
συχνά στο πα-
λιό, έρημικό
κτίριο, το ε-
υρισκόμενον πα-
ρακτιές της
κλινικής μου.
'Αρα δεν θα έ-
χω μεταφέρει
όλα τα κιβώτιά του εις
το κτίριον αυτό. Ναί,
έτσι θα είναν... 'Ο κό-
μης είναι πολύ πονη-
ρος. Θά έξέλεξε πολλά
καταφύγια, το ένα μα-
κρόν του άλλου, χά-
ριν της ασφάλειας του.
'Η κ. 'Αρκερ μου
έβηρε και το μυστήριον που έκάλυπτε τα φρικιαστικά γεγονότα,
τα όποια συνέβησαν επί του ιστορικού «Δήμητρα».
'Ο αίτιος του
κακού, ο φονεύς και έξαφανίσας όλους τούς άνδρας του πληρώμα-
τος, ήτο αυτός, ο βδελυρός βρυκόλακας!
Παρηγοία πλέον με άνυπομονηρίαν τόν Βάν 'Ελισιγγ. Δεν πρέπει
να γινόμεν κωφόν. 'Ο καθηγητής, έγώ, ο 'Αρθούρος, ο Κούιντου
Μάρκς και το ζεύγος 'Αρκερ, εί'εθα άρκετοι δια τόν άγώνα αυτών,
ε'ς όσον γινώσκωμεν με ποιόν έχομεν να κάμωμεν. Δεν πρέπει να
έγρησκον κανόνος άλλου την βοήθειαν, ή άσυννομία δεν πρέπει να
μην τίποτε...
Είσις δέν πρέπει να ύπομιασθή τίποτε ο κόμης. Γνωρίζει βέ-
βαια, πως τόν έχομεν ύποκειμένη άπό τόν άγώνα που κατέβαλεν
καθηγητής προς διάσωσιν της Λουκίας. Δεν φαντάζεται όμως ότι
γινώσκωμεν τα πάντα σχετικώς με αυτόν. Δεν γνωρίζει, ότι ο 'Ιω-
άννης 'Αρκερ διεσώθη και εύρίσκειται μαζί μας. 'Η πάλη θα είναι
παρά, δύσκολος και έπικίνδυνος. Θά έχομεν όμως με το μέρος μας
την Θεόν...
Βελούτερον. —Με είδοποίησαν έξαφνα, ότι ο Ρένφιλντ είχε κα-
ταλήγει υπό νέας έξαψεως. Είχα φύγει από την κλινικήν και
ένταχθήκα να ξαναγυρίσω γρήγορα μ' ένα άμάξι.
Είχε νυκτίσει. Βρήκα τόν Ρένφιλντ στο δωμάτιό του, έμφορς στο
παρθένο, να κυττάη προς το άντικρυνό παλαιό κτίριο και να πα-
ράσκη.

Εκπλησία σ'α π'ίσω του και άκουσα αυτές τις φράσεις:

—Ποιός έ με. Θα ρθώ μαζί σου, θά σ' ακολουθήσω όπου κι'
έις π'ς. Γιατί μ' έγκατέλειπες τόσες νύχτες;
'Ελάσαι δυό νοσοκόμους γιά κάθε ένδεχόμενον, τούς διέταξα να
μην άπομακρυνθούν, έπλησίασα τόν Ρένφιλντ εκ νέου και του είπα
μέ φωνή έντονη:

Ρένφιλντ, τί έχεις πάλι; Σ'ε ποιόν μιλάς;

'Ο Ρένφιλντ γύρισε άπότομος, μ' ένύσταξε καμάματα και μου είπε
πληκτικώς σαρκαστικά:
—Τώρα δεν σ'ας φοβούμαι. 'Εκείνος ξανάργη. 'Ο αούθέντης είν'
άλλο!...

—Τι έννοεί Ρένφιλντ, πές μου...

Δεν δέλησε όμως να ξαναοίσει το στόμα του παρ' όλας τ'ας προ-
παλάς και τις παραλήψεις μας. 'Εμεινε βουβός και είχε το
μάτιον του γυρισμένο προς το παρθένο.
Τώρα όμως όλα αυτά δεν ήσαν μυστήρια γιά μένα. 'Ηξευρα
καλά πού ο Ρένφιλντ άποκαλούσε αούθέντην του. 'Ηξευρα καλά
ποιός τόν έφραγε με την παρουσία του την άπρόοπτην αυτήν
έξοδον.
'Αρα ο κόμης βρισκόταν αυτήν στιγμή στο άντικρυνό σκοτεινό
σπί. Πάρι αυτό δεν ύπήρχε άμφιβολία. Τί είχε γίνει όμως επί

ΜΙΣΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

τόσας ήμέρας; Γιατί ήλθε πάλι στο σπίτι; Τί σκοπόν είχε που
ξαναγύρσες;

Διέταξα ν' άπομακρύνουν τόν Ρένφιλντ από το δωμάτιό του. 'Ο
μανιακός άντιστάθηκε κυττάζοντας έξω από το παρθένο, σάν να
έπεριέμενε από εκεί κάποια βοήθεια. 'Αναγκάσθηκαν να τού φορέσουν
τόν μανδύιν, αυτό όμως δεν ήταν άρκετόν και τούς είπα επί πλέον
να τόν έπιτηρούν καθ' όλην την νύκτα αούτην.

'Όταν βγήκαν έξω από το δωμάτιο, πλησίασα στο άνοικτό πα-
ρθένο, έσθληξα το πρόσωπό μου στις σιδερένιες κιγκλίδες και
κύταξα έξω. Το έρημομένο, μεσαιωνικό κτίριο μόλις διακρίνονταν
μέσα στο σκοτάδι σαν τεράστιος μαύρος γκύος. 'Ο κήπος ήταν
έπ'ασης βυθισμένος στο σκοτάδι και στην ήσυχία...

Πού να βρισκότανε τάχα ο κόμης;
'Ακουσα ψηλά σ'όν άερα χτυπήματα πτερόν. Σήκωσα τ'α μάτια
μου κ' ένύσταξα, μα δεν κατορθώσα να διακρίνω τίποτε.

'Εξαφνα ένας ελαφρός θόρυβος πού άκούστηκε μ' έκαμε να προ-
σέξω στον κήπο. Κατω από τ'α γέρικα δέντρα, άνάμεσα στους θά-
μνους, διέκρινα κάτι πού μ' έκαμε ν' ανατριχιάσω, 'Ησαν άνθρώ-
ποι που περπατούσε με τα τέσσαρα όπως τ'α ζώα, ή π'ίθηκος; Τό
σκοτάδι ήταν πυκνό και πυκνοί οι θάμνοι και μ' έμποδίζαν να βλέπω
καλά. Τό άλλόκοτο τέρας σήρθηκε προς τόν παλαιόν, έτοιμόρο-
πο να ισόκον τ'α κήπου και πηδήσε μέσα από ένα σπασμένο,
άνοικτο παρθένο, αφήνοντας ένα πένθιμον γρυλισμόν!

'Ηταν ο κόμης Δράκουλας!

Δεν χωρούσε άμφιβολία, ήσαν αυτός, ο βδελυρός και άπίσιος
βρυκόλακας. Τί ζητούσε όμως τέτοιαν ώρα στο μέρος αυτό;
'Όπως μου ήταν γνωστόν πλέον, μόνον την ήμέραν έκοιμάτο.
Την νύκτα έπλανάτο έδώ κι' έκει προς εύρεσιν θυμάτων. Τί ζη-
τούσε συνεπώς αυτή τη νύκτα στο παλιό κτίριο πού ο μακαρίτης
Χώκινς άγείρασε γιά λογαριασμό του;

Δεν μπορούσα, φυσικά, να ένεργήσω μόνος μου. Τί μπορούσα να
κατορθώσω έχω έναντίον του τέρατος αυτού;

Βασκέφθηκα συνεπώς να τρέξω προς τούς φίλους μου και να τούς
είδοποιήσω. Αυτό ήταν το καλύτερο πού είχα να κάμω.

Ρώτησα φεύγοντας γιά τόν Ρένφιλντ και μου είπαν πως ήταν π'α
ήσυχος...

'Επρόκει άναμφιβόλως να ένεργήσωμεν ταχέως. Είχα έντολήν
άπό τόν Βάν 'Ελισιγγ να έπισκεφθώ τούς παραλοβόντας να κιβώτια
του κόμητος επί τη βάσει φορτωτικής δταν πρωτοήρθε στην 'Αγγλία.
Είχα πληροφωρηθή ότι ένεργεία του Ρ'όσσου προξένου τα τ'ας έ-
φορτώσεως και μεταφοράς των κιβωτίων τ'α είχεν αναλάβει το
γαρφεϊόν «Βίλιγκτον και Υιός». Δια τού γαρφεϊού αυτού θά κατορ-
θώμεν άσφαλώς να εύρωμεν τ'α ίχνη του κόμητος. Θά έπληροφο-
ρούμεθα πού μετεφέρθησαν τ'α κιβώτια και αυτό άρκεστον άόγκως
διά τόν θόνα μας.

29 Σεπτεμβρίου.—Μετέβην εις το Ουίμπυ και έπερσέθην το
γαρφεϊόν Βίλλιγκτον. Εβήκα εκεί τόν υιόν Βίλλιγκτον, ποτόμιο
και εύγενικότατον. 'Εδέχθη προθύμως να μου δώση πάσαν πληρο-
φορίαν και είδοποίησε τόν πατέρα του. 'Ο γέρον Βίλλιγκτον ήλθε
προς συνάντησίν μου και μ' έβεβαύσεν, ότι μετεφέρθησαν, κατό-
ματι, εις το Ουίμπυ πενήντα κιβώτια χρώματος, μέλλοντος να
χρησιμεύση δια διάφορα πειράματα.

Μού άνέφερε τ'α κατάπλου της «Δήμητρας» εις τόν λιμένα,
μου έδειξε τ'α διάφορα έγκατάστατα. Δια περισσοτέρας πληροφορίας
με παρέπεμψε εις τούς συναδέλφους του Κάριερ και Πάτερσον, οι
όποιοι άνέλαβον έπίσης την τοποθέτησιν πολλών κιβωτίων εις διά-
φορα μέρη, πλην εκείνων πού έτοποθετήθησαν εις το μεσαιωνικό
κτίριον, το παραπλεύρως του φρενοκομείου.

'Επείστανται άμέσως εις το Λονδίον άποφασισμένοι να συνεχίσω
τάς έρευνάς μου.

30 Σεπτεμβρίου.—Εκί το σπίτι συνήντησα τόν 'Αρθούρον και
τόν Κούιντου Μάρκς. 'Η κ. 'Αρκερ τούς είχε δώσει κι' έδίδεσσαν
τό ήμερολόγιον του σύζυγου της και το δικό της. Τους βρήκα να
διατελούν εν καταπαλίφει γιά όσα έπαθον. Τ'α ήξευραν όμως πλέον
όλα και δεν έβλεπαν την ώρα να άρχίσουν τόν άγώνα των έναντίον
του βδελυρού βρυκόλακος.

'Η κ. Μίνα μ' έπήρε εν τ'ω μεταξύ ιδιαιτέρως και με παρεκά-
λεσε να έπισκεφθώμε μαζί τόν άσθενή μου Ρένφιλντ. 'Όσα είχε
μάθει περί αυτού από το ήμερολόγιό μου την έκαμαν ν' άνυπομονή
να τόν γνωρίσω.

Δεν της άνήχηκα. 'Επείραμε την άδεια από τούς φίλους μας κι'
εφύγαμε άμέσως γιά την κλινική. 'Ο Ρένφιλντ καθότανε στο κρεβ-
βάτι του σκεπτικός. Μπήκα μόνος μου μέσα και του είπα πως έπι-
θυμεί να τόν έπισκεφθώ μία κυρία. 'Ο Ρένφιλντ ήσαν έντελώς ήσυ-
χος. Δεν άνηθήσκει, άντιθέτως μάλλον, φάνηκε πολύ πρόθυμος να
δεχθώ την κ. 'Αρκερ.

'Ωδήγησα την κ. Μίνα στον θάλαμό του. Τού έδωσε το χέρι και
αυτός της άνταπέδωσε το χαιρετισμό μ' εύγένεια. 'Αμέσως, κατόπιν
άρχισε να της διηγείται τ'α της άσθενείας του.

('Ακολουθεί)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΤΑ ΚΡΑΥΓΑΖΟΝΤΑ ΚΡΑΝΙΑ

«Η ιστορία μιας αδικίας.—Η κατάρα της ενομοθάνατης.—Η πρώτη εμφάνις των κρανίων.—Η θεία δική.—Τό ξεκληριδίμα των Φίλιππων»

Κοντά στη λίμνη Γουίνδμιαρ, στο Γουεστμόρλαντ της 'Αγγλίας, υψώνεται ένα άρχαιο μέγαρο, γνωστό με τ' όνομα Κάλγκαρθ Χάλλ. Δύο πυκνά από ύψηλά και πένθιμα πεύκα το περιστοιχίζουν. Το μέγαρο αυτό αν και ανακαινίσθηκε εσχάτως, εντούτοις στην όψη του έχει κάτι το μυστηριώδες, κάτι το τρομακτικό. Οι κάτοικοι της περιφέρειας αποφεύγουν να πλησιάζουν εκεί κατά τις νυκτερινές, προοριζόμενες ώρες, γιατί ένας θρύλος που άσφαλως περικλείει αρκετή πραγματικότητα, έχει δημιουργηθή γύρω από το μέγαρο Κάλγκαρθ Χάλλ, ή, όπως τόν λέν οι περίοικοι, το «σπίτι των Κρανίων που κραυγάζουν».

Η ιστορία του «στοιχειωμένου» αυτού μεγάρου εινε η εξής :

Στις αρχές του 17ου αιώνος στη θέση του σημερινού μεγάρου ήταν μια μικρή, χαρτωμένη αγροτική έπαυλις, όπου ζούσε ο Κρόστερ Κούκ κι η γυναίκα του Δωροθέα—ένα ζευγάρι εργατικό, που αγαπούσε το σπίτι τους και τα λίγα στέμματα γης που είχαν κληρονομήσει από τους γονείς των.

Όλη η περιφέρεια γύρω από το κτήμα τους άνηκε σ' ένα πλουσιώτατο κτηνιά, το Μάις Φίλιππον. Ο Μάις Φίλιππον με τη γυναίκα του έσχεδιαζαν να χτίσουν εκεί ένα μέγαρο, αλλά κανένα μέρος της περιφέρειας δεν ήταν κατάλληλο, όσο η θέση όπου βρισκόταν η αγροτική των Κρόστερ Κούκ. Αλλά και οι τελευταίοι δεν είχαν κανένα σκοπό να πουλήσουν το αγαπημένο τους κτήμα, όπου από τριών αιώνων ζούσαν οι πρόγονοί των.

Πολλές φορές ο Φίλιππον έρωτινε στον Κούκ να αγοράσει το κτήμα του σε πολύ καλή τιμή, αλλά ο τελευταίος ήρνετο πάντοτε. Βλέποντας λοιπόν ο Φίλιππον ότι δεν μπορούσε να κατοικήσει τίποτε έτσι, έθεσε εις ένεργεια ένα καταχθόνιο σχέδιο που του ενέπνευσε η γυναίκα του.

Ένα πρωτό λοιπόν έσχεδιάθηκε τόν Κούκ και, δίνοντάς του φιλικώς το χέρι, του έλεγε ότι δεν ήθελε πιά το κτήμα του και ότι θα έρχιζε το μέγαρο του σε άδικα του κτήματα. Του έλεγε ακόμα ότι πολύ θα ήθελε να συνδεθή με φίλια μαζί του και έπροσέφερε στον Κούκ και τη γυναίκα του να περάσουν μαζί τα Χριστούγεννα στο μέγαρό του.

Το ζεύγος Κούκ ευχαριστήθηκε γι' αυτήν την απόφαση γιατί ήταν άνθρωποι φιλήσυχος κι ήθελαν να ζουν ειρηνικά με τους γείτονές των, εδίδοντας όμως κάπως να δεχθούν την προσέκληση του Φίλιππον, επειδή είδεσαν ότι όλοι οι άλλοι προσκεκλημένοι του ήταν ευγενείς, ιπποτές κι όποιες πυροδοτούσαν με μεταξωτά και με κομμημένα. Αλλά ο πλούσιος κτηνιάς επέμεινε κι' αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν.

Όταν, τέλος, ήρθαν τα Χριστούγεννα, το ζεύγος Κούκ έπηγε στο μέγαρο του Φίλιππον που ήταν κατάμεστο από προσκεκλημένους άριστοκράτας. Δειλοί, σιωπηλοί και στενοχωρημένοι εκάθησαν στο τραπέζι. Μπροστά στη θέση του Κρόστερ Κούκ βρισκόταν ένα κύπελλο από καθαρό χρυσάφι, του οποίου η λάμψη και η τέχνη έρεζέβριζε την προσοχή του. Μια στιγμή η γυναίκα του Φίλιππον του έλεγε :

—Βλέπω ότι θαυμάζεις, ξέρω καλά αυτό το κύπελλο, κ. Κούκ. Έχεις δίκιο, αξίζει να το θαυμάζεις κανείς.

Φυσικά τότε η προσοχή των συνδαιτημόνων έστράφη προς τόν Κούκ, ο οποίος κοκλίνιζε και ψιθυρίζε κάτι και το έπειστικό έλεγε. Όταν έτελειώσαν η εσπερία ο Κούκ και η Δωροθέα άποχαρήτησαν τόν ζεύγος Φίλιππον, το ευχαρίστησαν και έφυγαν.

Την άλλη μέρα ο Κούκ και η γυναίκα του συνελήφθησαν κι' έφυλακίστηκαν άπομονωμένοι, χωρίς να μάθουν τό λόγο της συλληψής των. Σε μια βδομάδα έγινε η δική τους. Τότε μονάχα έμαθαν ότι κατηγορούντο ότι έκλεψαν τό χρυσό κύπελλο του Φίλιππον.

Η κ. Φίλιππον παρουσιάστηκε στο δικαστήριο και διηγήθηκε πώς της έκανε εντύπωση ο τρόπος με τόν όποιον ο Κούκ έκοιτάζε τό κύπελλο και πώς τόν έρωτησε γι' αυτό. Οι προσκεκλημένοι έπιβεβαίωσαν τό λεγόμενά της. Δύο ύπηρετες παρουσιάστηκαν και κατέθεσαν ενόρκως ότι είδαν τό ζεύγος Κούκ εις την αΐθουσαν του συμποσίου μόνους, την ώρα που οι άλλοι έχόρευαν. Τέλος παρουσιάστηκε και τό δικαστήριό και δού στρατιώτες κατέθεσαν ότι τό ηρώα κατά τής έρευνας που έκαναν στο σπίτι του Κούκ.

Όλες οι ερωτήσεις του ζεύγους Κούκ, οι όποιον των και τό δάκρυ των, δεν μπόρεσαν να ελαφρύνουν καν την τρομερή θέση τους. Έτσι σύμφωνα με τούς σκληρούς νόμους της εποχής καταδικάστηκαν εις τόν δι' άγχονις θάνατο. Την ώρα που άπρηγέστε η καταδίκη τους, η Δωροθέα ήρθε φωνή και σκούρνοντας μπροστά με άρμα, σκοτεινά μάτια, έλεγε με δυνατή φωνή δείχνοντας τό Φίλιππον και τη γυναίκα του :

—Ο Θεός εινε μεγάλος κι' η καταδίκη του θά πέση βαρειά σε σάς, στους συγγενείς σας και στους φίλους σας. Ούτε σεις, ούτε και τα παιδιά σας δε θα εύχρηστον ποτέ. Όλοι όσους έσείς και οι απόγονοί σας θ' αγαπήσουν θα πεθάνουν μέσα στη θλίψη και τόνόπον. Τό σπινταριά του στυγίου μου και τό δικό μου θα σάς παρακολουθή πάντοτε, ημέρα και νύχτα. Ουδέποτε, όσο θα ζήτε, θ' απαλλαγείτε από μένα. Σέ λίγες ημέρες, αυτή κι' ο σύζυγός της άπρηγονίσθησαν. Και

ένω τα πτώματά τους ήσαν ακόμα κρεμασμένα, οι Φίλιππον, κατέλαβαν την αγροτική τους, την έγκρέμισαν κι' άρχισαν να χτίζουν τό μέγαρό τους. Τα επόμενα Χριστούγεννα τό μέγαρο ήταν έτοιμο κι' οι Φίλιππον, έτι τη ευκαιρία αυτή, παρέθεσαν μέγα γάμο. Στη μέση του γαμήλιου η κυρία Φίλιππον σηκώθηκε να πάει στη δωματίό της να φέρη κάποιο κόσμημα. Έκείνη την εποχή δεν ήτο ήλεκτρικό, ούτε γάλας και οι διάδρομοι ήταν σχετικά σκοτεινοί. Η κυρία Φίλιππον, μ' ένα κερί στο χέρι προχωρούσε προς τη μεγάλη σκάλα του μεγάρου. Άξαφνα σταμάτησε παγωμένη από τόν τρόμο της.

Έκει κοντά στο στήριγμα της σκάλας, πολύ κοντά της, έφάνηκαν δύο κρανία.

Ένα γυναικείο με μακρούς, μαύρα μαλλιά και τό άλλο άνδρικό. Κατ' από τό τρομοκρατικό φως του κερίου, τό δύο κρανία έμειναν με βλοσυρότητα και ήταν έτοιμα ν' άνοιξουν τ' άπαισία σιάματα τους γιά νά της μιλήσουν.

Η κ. Φίλιππον έβγαλε μια κραυγή και ώρμησεν προς την αΐθουσα του συμποσίου, κάτορχη και τρεμουσα, και διηγήθη τί της συνέβη. Τότε όλοι οι προσκεκλημένοι την άκολούθησαν ως τη σκάλα. Τα κρανία δεν είχαν εξαφανισθή. Έμειναν εκεί. Ο τότε-ρότερος ιππότης έτλησε και τό χτύπησε με τό σπαθί του.

Δέν ήταν άλλη, ήσαν άλληθινά κρανία και τό σπαθί άντήχηκε πάνω σε κόκαλα. Υπόθεσαν ότι πρόκειται περί καμιάς φάρμας κι' έπέταξαν τά κρανία έξω.

Τό συμπόσιον έτελειώσε κι' οι προσκεκλημένοι έσκααν να κοιμηθούν. Στις δύο μετά τα μεσάνυχτα όλοι έξήντησαν από δυνατές και άγριες κραυγές άγωνίας. Άμέσως όλοι σηκώθηκαν. Οι πόρτες άνοιξαν. Γυναικες με φοβισμένα πρόσωπα παρουσιάστηκαν, και άνοτες φοβισμένοι προσέτρεξαν προς την προέλευση των κρανίων. Έφτασαν στη σκάλα κι' έκει προς μεγάλη τους έκπληξη και φόβο είδαν τό δύο κρανία.

Κενόνας δέν κοιμήθηκε αυτή τη νύχτα ! Τά κρανία έμειναν εκεί. Τό πρωτό τό έδωκε ο Φίλιππον να πήρε και τό έφερε σ' ένα πηγάδι. Τότε όλοι θυμωθήκανε την κατάρα της δυστυχισμένης Δωροθέας. Οι προσκεκλημένοι έφυγαν περίτρετοι και τό ζεύγος έμεινε μόνον. Την άλλη νύχτα άκούσαν πάλι φοβικές κραυγές ν' άντησουν σε τό μέγαρο. Και τό άλλο πρωτό τό δύο κρανία βρέθηκαν πάλι στη σκάλα.

Τώρα άρχισε γιά τό ένοχο ζεύγος μια ζωή άνυπόφορη. Κανείς ύπηρετης δέν έδέχετο να μείνη στο μέγαρο, και κανείς δέν τους έπλησίαζε γιάτί ήξευραν ότι η κατάρα επεξελάμβανε και τούς φίλους τους. Ήν τούτοις οι Φίλιππον είχαν τό θάρρος να εξακολουθούν παραμένοντες εις τό μέγαρο.

Τό φρικότερο είδαν ότι τά κρανία ήσαν άλληθινά. Άν ήσαν άλλα φαντάσματα τό πράγμα δέν θα ήτο τόσο άπαισία. Αλλά ήσαν άλληθινά και οι Φίλιππον ζούσαν με τό φόβο ότι κάποια νύχτα θα ένοιασαν να κτερινισμένα δόντια τους να τούς δαγκώνουν στο λαιμό.

Έν τή μεταξά έλλειπτήλη άνυχήματα άρχισαν να πληττουν τόν Φίλιππον. Οι άπχειρήσεις του άπεύχεσαν και η παροιμία του κατεστράφη. Στις τέλει πέθανε αυτό και η γυναίκα του, πτωχή, πέντητοι και η μόνη κληρονομιά που άφησαν στο παιδί τους ήσαν τό στοιχειωμένο μέγαρο.

Όταν ο νέος κληρονόμος έγκαταστάθηκε στο μέγαρο, τό κρανία ούρλιαζαν άπειλητικά εις τη νύχτα. Από τότε όλοι η γυναίκα του, κατέφευγε κάπως καιάχρισαν να παρουσιάζονται μόνο κάθε Χριστούγεννα και την έτέτειον τό άπαχρονίσκος τών Κούκ.

Κάθε φορά όλοι που γινόταν απόπειρα να μεταφερθούν τά κρανία έξω από τό σπίτι, οι κραυγές ξανάρχιζαν άπειλητικές και τρομακτικές.

Έτσι και ο νεγρός Φίλιππον δέ μπόρεσε να δώρη καμμία έσπερη στο μέγαρό του. Λέγεται ότι έδωκε μιά φορά, αλλά την ώρα που οι προσκεκλημένοι του έτρωγαν, άκούστηκαν έξω από τις θύρες της αΐθουσας κραυγές, κατόπιν οι πόρτες άνοιχτηκαν και τά κρανία έελλίστηκαν μέσα και έπήδησαν άπάνω στο τραπέζι. Όλοι οι προσκεκλημένοι άναταναχτήκαν περίτρετοι από τις θύσεις τους και τί έβρην στα πόδια.

Η θλίψη και η μόναλις περιέβλεπαν έκτοτε τόν νεγρό Φίλιππον. Όταν πέθανε είταν φοβερότερος από τόν πατέρα του. Τό ήτο ένοχοποίησε και σε όλους τους απόγονους των Φίλιππον, οι όποιον τό μέγαρο του Κάλγκαρθ Χάλλ έφυγε από τά χέρια της καταραμένης αυτής οικογενείας και ο τελευταίος απόγονος τών Φίλιππον πέθανε πέντητος, ή τούλαιο, της Κοινωνίας και έπαιτης.

Έτσι έξεκληρώθη τελείως η κατάρα.

Τά κρανία εύρίσκονται ακόμα εις ένα από τά υπόγεια του μεγάρου. Μένουν ήσυχα και μόνον όταν γίνονται καμμία προσπάθεια να τ' άπομακρύνουν από τό σπίτι κραυγάζουν επί έβδωμάδας όλοσχευόν. Πρό όλίγων ατόμων έπόν ο σημερινός κύριος, τό Κίλγκαρθ τή Βίλμα και τό πέτεξ στη λίμνη. Την νύχτα εκείνη άκούγονταν πάλιν ταμένα σβύλισματα και κραυγές φρίκης και την άλλη μέρα τά κρανία βρέθησαν και πάλι στο μέγαρο, στη σκάλα, άκριβώς εκεί όπου τά είδε η γυναίκα του Φίλιππον. (Μετάφρασις)

(Το Αιμίλιον Γκαμποριό)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΟΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ



Ο διαγωνισμός της «Δολοφονημένης» έληξε. Απέντησαν εις αυτόν κατά τό πλεόντων επιτυχώς πολλοί τών άναγνωστών μας. Η κλήρωση διά την άπονομή των δώρων θα γίνει περί τά τέλη το μηνός. Εις τό προσεχές φύλλον θα δώσουμε την ήμέραν και την ώραν, διά να παραστούν κατ' αυτήν όσοι επιθυμούν.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Η περιουσία του ελιγόντε, μάλιστα δέν τόν έμπόδιζε να σκαταλή τό χοήμα του γιά νά ίκανοποιήση τάς πλέον υπερβολικάς ιδιοτροπίας του. Κατ' αυτόν τόν τρόπον, έπειτα από όλίγων καιρόν άντελήφθη ότι δέν του έμεινε πλέον τίποτε από την κολοσσαίαν του περιουσίαν, από τά εκατομμύρια της κληρονομίας.

Είχε άπομείνει φτωχός. Οι δανειστές του τόν έκολοκούσαν. Πουλήθηκε τό μέγαρό του, οι έκαυτικές του, τά άλογά του και τά όπλα του. Με τά χρήματα της πώλησεως έτληρώθησαν οι δανειστές του και άπέμειναν και σ' αυτόν δέκα χιλιάδες δραχμών περίπου. Θλίμους, φτωχός, ήθελε, νά έπιβλέψη στην πώληση της άκινήτου περιουσίας του, και την πληρωμή των δανειστών του και νά περιούση όσόντον πόσον. Τα άφησε όμως όλα στην τύχη και βρέθηκε στους δρόμους με 10 χιλ. δραχμών στην τσέπη.

Τι θα έκανε πλέον ; Πού θα πήγαινε ; Η καταστροφή του ήτο τρομακτική. Και άπορίσσε ν' αυτοκτονή !...

Καμμία έλπις δέν του άπέμεινε πλέον. Έπρεπε νά θέρη τέμα στη ζωή του. Τα μεγάλωρεπή του όγμα έτελειώσαν, η ώραία περίοδος των διασκεδάσεων έληξε. Γεντι νά ζήση ;

Έρωτισμός έίνον του τό περιεστρόφο του. Μιά σφαίρα στον κρότο ήτο στην καρδιά, ήταν άρκετή γιά νά φύγη απ' τόν κόσμο αυτό τό οποίο δέν είχε πιά καμμία θέλη.

Έπιδε με τάς σκέψεις αυτές, άπορασιμένος νά σταθή και νά πιάση τό μυαλό του στον άέρα, στον πρώτο ένημιό δρομίσκο που ά συναντούσε...

Είχε χάσει τό χέρι στην τσέπη του και κρατούσε τό περιεστρόφο του. Αυτό ήταν τό τελευταίο του κατάργιο. Τό πιστόλι ! Ο θάνατος !

Έξω από τόν ήχο, πήγαινε, με τό κεφάλι κάτω και βυθισμένο σε σκέψεις, άντελήφθη, ότι κάποιος τόν έπιασε από τό χέρι και συγκίνησε, με γλυκύ φωνή άνήχησε σ' αυτά του :

— Δέχο !

Σήκωσε άτόμοτα τά μάτια του και είδε νά στέχη πλάι του η τελευταία του αγαπημένη, η φτωχή ήθοποιός, που την έλούσε και την εγκατέλειπε, η Ζεννή Φάις.

— Δέχο, τόν έφανείσε αυτή, που ηγαλήνη ; Τι ζήτη; Εδώ, σ' αυτή την ήμημη συνοικία ; Θεέ μου ! Τι όρος; Είναι αυτό που έ-

— Ο Τρεμορέλ δέντνη; άπεκάλυψε τίποτε.

— Κόων τόν περιπντό μου, μουρμούρισε.

— Τόν περιπντό σου έδώ πέρα, σ' αυτή την καλή συνοικία έσύ, ο άριστοκράτης ; Και μάλλον πας !...

— Δέν με πιστεύεις ;

— Όχι, δέν σε πιστεύω. Κάτι άλλο συμβαίνει. Έλα πές μου τί τρέχει; Γιατί κρύβεται σε μένα πού σ' αγαπώ άκόμη ;

Ο Τρεμορέλ χαμογέλασε πικρά και σιγή.

— Χαίρε ! τη; έλε και της; έδωσε τό χέρι.

Η Ζεννή όμως δέν ένοούσε νά τόν άφψη νά φύγη :

— Όχι, όχι, δέν θα πιά; πουθενά. Μιό και σε βοηθά δέν θα σ' άφήσω, Θά ρθώ; σκέτι μου, να σε δω λίγη ώρα, νά σε πούμε κι' ύστερα φεύγει. Έλα, μήν μου άφήσεις !

Ο Τρεμορέλ δέν έπέμεινε και πολύ. Η συνάντησις αυτή που άνέβαλε την αυτοκτονία του γιά μετ' δύο ώρες, τόν φώνηκε μακριά και άκολούθησε την Ζεννή.

Δέν άφηναν νά φτάσουν στο σπίτι της. — Θά τιμηθούμε καιτι, θά πιούμε ένα

ποτήρι σαμπάνια και θα μιλήσουμε, έλε η νέα.

— Έστω, ψιθύρισε ο Τρεμορέλ, πράγματι εκάθησαν στο τραπέζι, αυτή εύθυμη και φλύαρη όπως πάντα, αυτός σιωπηλός και λυπημένος.

Η Φάις άγνοούσε την οικονομική καταστροφή του Τρεμορέλ. Γι' αυτό δέν μπόρεσε νά ένοήση γιάτί ήταν τόσο θλιμμένος. Ποτέ δέν τόν είχε δει έτσι.

Πήγε λίγη σαμπάνια, του έλε. Θά κάμετε κέφι. Έχετε τό όρος άνθρόπου που πρόκειται νά τόν κόψουν !

Ο Τρεμορέλ σήκωσε τό ποτήρι του και έλε :

— Πίνω στην υγεία σου. Αυτό είναι τό τελευταίο ποτήρι που πίνω. Ύστερα ο θάνατος !...

Τά έλε αυτά με τόσο λυπημένη και σοβαρή φωνή, ώστε η Ζεννή ταράχτηκε. Ρίχτηκε στην άγκαλιά του κι' άρχισε νά κλαίη :

— Έκτωρ ! Θεέ μου, πές μου τί σου συμβαίνει. Γιατί δέν έμπιστεύεσαι τίς λύπες σου σε μένα ; Κι' όμως σ' αγαπώ, φιλε μου !

Η Ζεννή έμεινε έμβρόντητη :

— Είσαι φτωχός ! Φτωχός !...

— Ναι είμαι φτωχός, έντελώς; φτωχός !

— Δέν σου άπέμεινε τίποτε ;

— Αιτέ; η δέκα χιλιάδες δραχμαίς ταις όποιες θά σου χαρίσω. Δέν μου χρησιμεύουν πλέον σε τίποτε.

Η Ζεννή έξηγέρθη :

— Όχι, λοιπόν, τού έρώνασε, δέν θ' αυτοκτονήσης. Δέν θα κόμης αυτή την τρέλλα. Έχεις δέκα χιλιάδες δραχμές. Έγώ άλλες τόσες σε μετρήτά. Θα πουλήσω ότι έχω και δέν έχω, θα συγκεντρώσουμε ένα ποσό στοργυλό, θά πιάσουμε μαζί ένα τοικοκυριό σπινάκι και θα ζήσουμε εύτυχισμένα. Έτσι δέν είναι ; Δέν συμφωνείς ; Πές μου πώς δέν θ' αυτοκτονήσης.

— Πρέπει νά πεθάνω ! έλε ήρα ο Τρεμορέλ.

— Φίλε μου, αγαπημένο μου, μήν τό κάμης αυτό, σε παρακαλώ. Τόν Τρεμορέλ τόν έπνεγορούσαν όλες αυτές οι ιστορίες. Έρριζε τίς τελευταίες δέκα του χιλιάδες στο τραπέζι και σηκώθηκε νά φύγη.

Η Ζεννή κρεμάστηκε από τά χέρια του μ' άπελπισία τόν παρακαλούσε κλαίγοντας άπαρηγόρητα.

Ο Τρεμορέλ όγιάσθηκε. Την έσπρωξε άτόμοτα και τράβηξε προς την έξοδο. Η δυστυχισμένη νέα, η τόσο ευαίσθητη, έπεσε κάτω λιπόθυμη. Ο Τρεμορέλ δέν γύρισε ούτε νά την κοιτάξη. Πλησίασε στην πόρτα άνοίξε κι' έφυγε...

Τώρα πλέον δέν του έμεινε παρά ν' αυτοκτονήση τό ταχύτερον. Είχε άφήσει στη Ζεννή τά τελευταία του χρήματα. Δέν του έμειναν στίς τόσες παρά όλίγα πράγματα.

Έφτασε σε μια γέφυρα του Σηκουάνα, άκούμπησε σε μια γωνία και σε μια στιγμή που δέν περνούσε κανείς από τό μέρος αυτό, έβγαλε τό περιεστρόφο του και τό έστήριξε στον κορμό του...

Ένδοξο πού; η αυτοκτονία ήταν ύπόθεσις όλίγων δευτερολέπων. Τώρα όμως γιά πρώτη φορά έβλεπε πού; έχρωιάζον τόλημ και θέλησε σιδηρά γιά νά πραγματοποιήση την έπιθυμία του. Αλλά, δέν είχε την τόλημ νά σπύη την σκανδάλη. Εφοβήθηκε. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά !...

Ήταν λοιπόν διπλός και δέν τό ήξευρε; Έβγαλε πάλι τό πιστόσυρο στην τσέπη του και κατέβηκε προς τό κέντρο. Όταν όμως πλησίαζε σ' αυτά μία σκέψη τόν σταμάτησε. Πώς θ' άντίκρυζε πλέον τούς παλιούς του φίλους και σιντάς σκεδαστάς, τώρα που ήταν κατεστραμμένοι; Έστράφη άποτόμως και βδηνυθύνθη με ήλημ γοργά προς τά συνοικίας του Παρισιού. Έπετιούσε. Θά πνέω, έσκέπτετο και κατόπιν θ' αυτοκτονήση όριστικά !...

Έμπηκε σ' ένα λαϊκό ξενοδοχείο, έφανε, έκλήρωσε και βγήκε πάλιν έξω. Είχε νύχτωσει. Εσκέφθηκε τότε νά νοικήση ένα δωμάτιο σ' ένα φτωχικό ξενοδοχείο, με τά τελευταία χρήματα που τού έμειναν και ν' αυτοκτονήση εκεί μέσα, έπάνω στο κατώ βάτι του.

Επείθηκε στο πρώτο ξενοδοχείο που συνήγαγε έμπρός του, έξήτησε ένα δωμάτιο κι' έκλεισθηκε σ' αυτό.

Επληρώθηκε στο κρεβάτι τυμμένος, καθώς ήταν κι' ήρρισε να σκέπτεται. Απέσπλησε την πρώτη του ζωή, τις διασκεδάσεις του και την σκατάλην. Τώρα πλέον δέν του έμεινε, ούτε ένα λεπτό. Θάκτανανούσε αλήτης αν δέν είχε την δύναμη ν' αυτοκτονήση. Αλλά όχι... Θ' αυτοκτονούσε την νύχτα αυτήν άριστέως. Θ' αυτοκτονούσε την ίδια στιγμή. Όσο γοργότερα τόσο καλύτερα.

(Ακολουθεί)

Τό τελευταίο ποτήρι που πίνω. Ύστερα ο θάνατος !...

ΔΥΟ ΘΡΑΪΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ
ΑΧΙΛ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ ==

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Ξέρεις τι είναι χωρισμός; 'Εκείνο που άκόμα
Κονδύλι δέν τ'όγραψε και δέν τ'έλπε σόμα.
Φίλι σπασμού π' άπ' της καρδιάς τ'ά φύλλα ξεριζώνει
Κι' εἰς μία αἰώνια στιγμή άννάμα δ'αί πόνοι,
Χωρίς κανείς από αὐτούς, χωρίς κανείς νά λείπη
Λογιά, φαρμάκι, κάψιμο και κρήμισμα και λύπη
Και δίψα γ'εἶσα σέ νερό και σέ τραπέζι πείνα.
Μά όχι, όχι! εἰν' αὐτά τριαντάφυλλα και κρίνα,
Μπροστά στή φοβερή στιγμή που λαχταρ' ή καρδιά σου,
Πού έχεις μέσ' σ' τήν άγκαλιά σμιγμένα τ'α παιδιά σου,
Σ'τά μάτια τους, τ'α μάτια σου, σ' τ'α χείλη τους τ'ό στόμα
Και φεύγεις και τ'α παραιτείς κ' έχεις ζωή άκόμα!

Αχ! ήχει τόσο σκαραγμόν ό χωρισμός και πόνο,
Όσ' ή άντάμωσις χαρά, —μ' αὐτή μετριέται μόνο!

ΑΝΤΑΜΩΣΙΣ

Γνωρίζεις ή άντάμωσις τι είναι; Ό,τι χείλη
Άκόμη δέν προφέρανε, οὐτ' έγραψε κονδύλι,
Εἶναι τ'ό ύστερο φίλι που μάνις δίνει σόμα
Σέ μονογυϊό που πιστεψε νεκρό κ' έμπερδ' της βλέπει.
Εἶναι νερό σ' τήν Άφρικη, άνάστασις σέ πτώμα
Και φως που σχίζει τοῦ τυφλοῦ άνέλπιστα τή σκέπη!
Καμιά χαρά από αὐτά, καμιά χαρά δέν λείπει.
Χάδι, φίλι, ναούρισμα, χαμόγελο μέ λύπη.
Περίγεια παρόπινα και δάχρυα μελωμένα
Πλην όχι, όχι! δ'αὐτά τίς εἶναι μαζωμένα
Μπροστά σ' εκείνη τή στιγμή π' άνοίγεται ή καρδιά σου
Όσάν ώραία Πύλη,

Πώχεις μέσ' σ' τήν άγκάλη σου σμιγμένα τ'α παιδιά σου,
Σ'τά μάτια τους τ'α μάτια σου, σ' τ'α χείλη τους τ'α χείλη
Κι' άσπάξεται τριανταφυλλιάς λουλούδια ζχαρένια
Κι' άθάνατο πίνεις νερό σέ βρύσι κρυσταλλέγια!

Αχ όσον έχει σκαραγμόν ό χωρισμός και πόνο
Εκ' ή άντάμωσις χαρά —μ' αὐτόν μετριέται μόνο.
Αχιλλεύς Παράδοχος

μάς δίδουν ιδέαν της έντυπώσεως τήν όποίαν έπροξένησε ανά τήν
Έλλάδα τ'ό τραγικόν τέλος των δύο δημίων.

Κατόπιν τούτου τ'ό έυκρόδον μηχανήμα περιέπεσε εις άχρη-
στίαν, διότι ναι μέν τ'α Κακουγιοδιείτα εξέδιδον θανατικόν άπο-
φάσει, δέν ευρίσκοντο όμως άνθρωποι δεχόμενοι ν' άναλάβουν τήν
έκτέλεσιν των. Ο μακαριότης ιστορικός Μιχ. Δαμπρινίδης μάς πλη-
ροφoρoεί ότι ή Δικαιοσύνη άπέσπυθ εις πολλούς εκ των θανατοπο-
νιτών, άλλ' ουδέεις έδέχθη νά σώση τήν κεφαλήν του γινόμενος δη-
μιος. Και έν τω μεταξύ νέοι κατάδικοι συνισαομένου εις τ'ός τρώ-
γας του Παλατιδίου. Τέλος ή Κυβέρνησις ήναγκάσθη νά ψηφίσω
τόν συμπληρωματικόν Νόμον της 28ης Ιουνίου 1846 διά τοῦ όποίου
ή θανατική ποινή εκτελείται διά της λαμητόμου ή και διά τυφεκι-
σμοῦ. Αλλ' οὔτε και οι στρατιώται έδέχοντο, μέ όλας τ'ός άπειλούς
των άξιωματικων των, νά τυφεκίσουν κατάδικον. Η χριστιανική
των συνείδησις εξανίστατο. Και οι κατάδικοι εξηκολούθουν νά ζούν
έν διαρκεί άγωνίᾳ.

Μετά παρέλευσιν ετών, όταν ή έντύπωσις παρήλθε, εύρέθησαν
δημιοι μεταξύ εξωλεστών κακοήγων, όπως ό Δμοιορδάκης, ό
Μπειάδης και άλλοι. Εκ τούτων ό πρώτος άπέθανε παράφρων, έν
Κρήτη. Ο δεύτερος ήτοκτόνησε. Ο τελευταίος Έλλην δήμιος
ήλθε ό Ζήσης εξ Εβρώας. Σημειωτέον ότι ή Κυβέρνησις διά νά
ευρίσκω δημίους ήναγκάσθη νά τούς άκριβοποιήσῃ. Από της
έποχης τοῦ Δμοιορδάκη ό μισθός τοῦ δημίου ήτο 320 δραχμαί,
ήτοι μισθός τιμηματόχου α' τάξεως και πρόσθετος άμοιβή 100
δραχμών κατά κεφαλήν! Η άμοιβή αὐτή έδελέασε 17 καταδίκους,
νά ζήτουν τήν κενωθεΐσαν θέσιν εκ τοῦ θανάτου τοῦ Μπειάδου.
διωρίθη δέ ό Ζήσης κατάδικος προσκαίρων δεσμών. Εκ των 17
υπανηφίων ουδέεις ήτο ληστής. Πάντες κοινοί δολοφόνοι. Από δο-
κεατίας ή λαμητόμος εύρίσκειται εις άχρηστίαν, οι δέ τελευταίοι
θανατικοί δι' αὐτῆς εκτελέσεις έγειναν επί ύπουργίας Δημητράκο-
πούλου, δεκαέξ τον άριθμόν.

Εθανωτόθησαν έν Έλλάδι άνθρωποι έντελώς άθωοί; Δυστυ-
χώς ή άπάντησις είναι καταφατική. Ο γράφων τ'ό ιστορικόν τούτο
σημείωμα συλλέγει άθώους πληροφορίας περί των θυμάτων τούτου
της δικαστικής πλάνης, μέ όνόματα περιστατικά, χρονολογίας. Και
εις έν από τ'α προσεχῆ φύλλα τοῦ «Μπουκέτου» θά παραθέσω τ'άπο-
τελέσματα των έρευνών των, τ'α όποία ύπόσγεται έκτάκτως ένδια-
φέροντα.

Δαναός

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΙΩΝΑΣ

24 ΩΡΕΣ ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ ΤΗΣ ΦΑΛΑΙΝΗΣ

Πώς τόν κατέπιε. — Έντός τοῦ στομάχου της. — Τι ήδύα
νετό. — Πώς άφηνείται τ'ας έντυπώσεις του.

Η διαμονή τοῦ Ιωνά επί τρεις ήμέρας στην κοιλία τοῦ κήτους
έδωσε στοῦς άπιστους επί μακρόν χρόνον άφορμήν γέλωτος και
σκαρμάτων. Αλλ' αὐτή τή φορά οι σκάπται και οι άπιστοι θά βε-
θοῦν σέ δύσκολη θέση. Τό παράδοξο συμβάν τοῦ Ιωνά τῆς γραφῆς
έπανέληφθη εις ένα Άγγλον, όνομαζόμενον Τάκωβον Βάρτλεϋ.
Ίδου πώς περιγράφουν τ'ό θαῦμα αὐτό οι άγγλικοί έφημερίδες:
«Τόν περασμένο Φεβρουάριο μιὰ φαλαινοθηρίς, ή όποία εὐφ-
σκετο στάς άκτές των Φαληγναλίων νήσων έστειλε μερικους ψαράδες,
έπί δύο λέμβων, νά άλιεύσουν μιὰ μεγάλη φάλαινα, τήν όποία είχαν
διακρίνῃ στο πέλαγος. Οι ψαράδες δένέβρδυναν νά τήν συναντήσουν.
Τήν έπλησίασαν και τήν έτραυματίσαν θανάσιμας. Η φάλαινα τρα-
ματιοθεΐσα, άγωνιούσα και έσφάδαζε, συνταράσσουσα τήν θάλασσαν
μέ τ'ας κινήσεις της ούρας της. Μία τών λέμβων παρασφειοθεΐσα από
τόν σάλου αὐτοῦ άνετράπη και οι ψαράδες έπεσαν στην θάλασσαν.
Έξ αὐτὸν έσώθησαν τέσσαρες πλην δύο, οι όποιοι έξηφανίσθησαν.
Τού ενός έξ αὐτὸν τ'ό πτώμα εύρέθη όλίγον κατόπιν. Ο άλλος όμως
ψαράς έγινε άφαντος. Έρείνθησαν παντού, άλλα έσάθη άδύνατον
νά βροῦν τ'ό πτώμα του. Ο εξαφανισθείς ψαράς ήταν ό Τάκωβος
Βάρτλεϋ.

Όταν τέλος ή φάλαινα έκαυσε νά σφαδάξῃ και οι ψαράδες έβ-
βαιώθησαν ότι είχαν άποθάνῃ, τήν άνέσταναν στην φαλινοθηρίδα
και άρχισαν νά τήν κόβουν σέ κομμάτια. Τό κομμάτισμα αὐτό δι-
ήρκεσε ένα δολόκληρο ήμερονύκτιον. Όταν τέλος οι ψαράδες έσχισαν
τόν στομάχο τοῦ κήτους άνεκάλυσαν μέσα σ' αὐτόν μι' έκπληξι τους,
τόν άπολεσθέντα στήντοροφόν τους Τάκωβον Βάρτλεϋ, ζωντανόν άκόμη
άν και λιπόθυμον. Χοροῦμενοι γιά τήν άντίρρσι του οι συνάδελ-
φοι αὐτοῦ τόν έφεραν μέσά κόπους πολλούς στάς αίσθήσεις του. Ο
νεκροαναστάς Βάρτλεϋ ήλθε στή συγκοιλία του μετά τρεις έβδομάδες.
Καθ' όλον αὐτό τ'ό διδύχημα δέν έβγαζε λέξι και καταλαμβάνετο
υπό παροξυσμῶν. Άναστήσας τέλος τ'ό λογικόν του άφηγίθη τ'α
σχέσιμ' μέ τήν περιπέτειά του:

«Θυμάμαι πολύ καλά τή στιγμή που ή φάλαινα μ' έπέσπε στήν
άκρη. Έπειτα έβροιλίσαι και πρίν φθάσω στήν έπιφάνειά της φάλαινα
άνοιξε τ'ό στόμα της και μέ κατέπιε. Κατακλίθησα στήν όλοσφύρα
της μέσα σ' όλίγα διευτερόλεπτα. Έτσι βρέθηκα στή στομάχι της,
ένα είδος σάκκου εύρυχώρου, μέσα σέ σκότος βαθύ, που δέν μπο-
ρούσα ν' άνταπεινώσω. Η ζέση της ήταν ύπερβολική.
Ε ψ η ν ό μ ο υ ν α!

Η φοικητή σκέψις ότι ήμουν καταδικασμένος ν' άποθάνω στή
κοιλία της φάλαινος μ' έβασάνιζε και ή άγωνία μου έγινε μεγα-
λύτερη και φοβερώτερη εξ αιτίας της σιωπῆς, τοῦ σκότους και της
ζέσης. Επί τέλους έλιποθύμησα και δέν αισθανόμουν πιά τή
φρικτή μου θέσιν.

Αυτό διηγείται ό Τάκωβος Βάρτλεϋ, όστις φημίζεται ως ό το-
μωρότερος φαλινοθηρίσας.

Τό δέσμα τοῦ νέου αὐτοῦ Ιωνά, υπό τήν έπίδρασιν τοῦ γαστρι-
κοῦ όργου της φαλινοθίς, έγινετο όμοιον ποδός περιγραμνῆν. Έν-
τούτοις ή γενική κατάσταση της υγίαις του δέν έκοιθε σπουδαίας.
Ο κλοισμός της φαλινοθηρίδος διηγείται, ότι οι περιπτώσεις
κατά τ'ας όπείας φάλαινος έξημερωμένες κατοκύνουν άνθρωπος,
δέν εἶνε σπάνια. Αλλά ή προειλημένη περίπτωση εἶναι ή πρώτη
κατά τήν όποίαν τ'ό θῦμα έξέρχεται ζών εκ τοιαύτης φορέας δοκι-
μασίας. Ο Σρανιότις.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΤΟΥ ΣΕΡΙΝΤΑΝ

Ο Ριχάρδος Σέρινταν, ό γνωστός συγγραφέας της κλασικής κα-
μωδίας, ή «Σχολή της κακολογίας» είχε φθάσει σέ τέτοιο σημείο
μπομετισμοῦ ώστε κανέναν πλέον δέν τόν έπιστρωσε. Υπέφερε δέ από
τρομερή φτώχεια, πράγμα που τ'ό ήθελεν όλοι, φίλοι και γνωστοί.
Μετ'ό μέγα ό Σέρινταν πήγε ναι έπιστρέφῃ τόν πολύμηνα τῆς
Ουάλλας. Η Α.Υ. βλέποντας ότι ό κάμπιτωχος δραματικός συγγρα-
φέας φορούσε δλοναλουργία παπούτσια, τόν ρώτησε κατάκλητος:

— Σέρινταν! άπόχρησες καινούργια παπούτσια;
— Ναι, ύψηλότατα! και στοιχηματίζω ότι δέν θά μαντέψης π'ας
τά έπέτυχας.

— Έπί πιστώσεις;
— Όχι.
— Τά βρήκες στή δρόμο;
— Μπάρ! Ποιός μπορεί νά χάσῃ τ'α παπούτσια που, άποτίεσθαι,
— Σου τ'α έδωσαν.
— Όχι δά... Δέν χορίζε κανείς σήμερα ένα ζευγάρι παπούτσια,
σάν νά πρόκειται γιά μιὰ πράξα τυμπάνου...
— Τότε... τ'α έκλεψες.
— Με συκοφαντεΐτε, Ύψηλότατε. Δέν είμαι, οὔτε ήμῃς ποτέ
κλέφτης.
— Τότε λοιπόν π'ας διάβολο τ'α έπέτυχες;
— Τά έπληρώσα!
— Μ! τότε έχεις δικήν. Ένα τέτοιο πράγμα οὔτε ό διάβολος
δέν θά τ'ό έμάντευε...
Συλλέκτης

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΛΗΘΕΙΑ

(Της Άλεξάνδρας Παπαδοπούλου)

Η φση δλη άστραποβολούσε από τ'ό χαμόγελο τ'ό μυσμμένο τοῦ
θαῦ, που οι άνθρωποι τ'ό λέμε «άνοιξη». Τά φύλλα τρυφερά όκόμα
σάν νωγένηνα, έλάμπαιε από τις διαμαντένιες στολαγματιές της
δραπέας φουσόσε άγέραι δροσερό και σκόρπιζε όλύμπια τ'ά άσπρα
λουλούδια της άμυγδαλιάς.

Τά όμορφα πουλάκια, χαρούμενα πετούσαν και κελαϊδούσαν γλυκά.
Όλοι έχουν τοῦς πόνοους τους, όταν τριγύρω όλα γελοῦν...
Γιατί εκείνη ή κόρη ή άποροντυμένη μέ τ'ό πρόσωπο ύμορφο και
π'ό κάλινθα μαλλιά, νά νωγίθῃ τέτοιον πόνο της καρδιάς;

Τό βασιλόπουλο [άπ' τ'ό κυνήγι γύριζε στόν άσπρο του έπάνω
πυλάρις. Σιαμάτης και καμάρωσε της κόρης τ'α χρυσά μαλλιά.
Εἶπε τ'α δάκρυα που θαμνότανε τ'α όμορφα της μάτια.

Η κόρη χωρίς νά ξέρη ποῦ τ'ό βασιλόπουλο τή βλέπει, τρέχει
σέ βράχο, άνεβαίνει, κυττάζει άγρια τόν ουρανόν και ρίχνει μιὰ
ματιά μέ κατωφλίαν στή γῆ. Κατόπιν γύρισε κ' εἶδε τή θάλασσα
σπῆ, γαλανή μαρσά τῆς νά ξεπλώνεται άτελείωτη... σφάλισης τ'α
μάτια της και όχνησε.....

Τήν ίδια ώρα χέρι δυνατό άπ' τ'α χρυσά μαλλιά τήν τράβηξε
και κάτω από μιὰ άμυγδαλιά τήν έφερε. Φουσόσ' άγέραι δροσερό
κ' έρίχτε τ'α λουλούδια τ'ά άσπρα της άμυγδαλιάς επάνω στή χρυσο-
μαλλιά.

— Ποιά πόνοους τήν καρδιά σου θέ-
ρσε; και βάσανο τῆ νύχτι σου μά-
ρσε; Γιατί στή γαλανή τῆς θάλασ-
σας πῆγες τ'ό θάνατο νά βρῆς; ποιά
είσαι;

— Άκόμα ζώ;
— Ναι, έγω σ' έγγλωσσα.
— Μή τί δικαίωμα;
— Δικαίωμα... άφίνουν έτσι τοῦς
ένδραμους νά πνιγούν... σ' έγγλό-
σσα γιατί πρόσθασα.

— Έχεις δικήν.
— Με τ'οση όμορφά και γάργαρη, ζή-
της τ'ό θάνατο; Άγάπης και ήδρες
σπῆς άπ'όνα; Καταρμένῃ ή καρδιά
μου έμεινε κλειστή στήν τ'οσην όμ-
ορφιά σου. Άγάπη, τραούδια τρα-
γουδιών τ'α πουλάκια. Σ' άλλῃ άγά-
πῃ τήν καρδιά σου άνοιξες κ' άν δέν
ήγες τήν χαρά στή ένα μέρος ζήτησες
την στή άλλο. Μάλιστα ό άνθρωπος
καίει από κάθε λουλούδι τ'ό μέλι της
επιτυχίας νά μαζεύῃ.

Η κόρη έρριξε πίσω μέ τ'άσπρα
μάτια της τ'α δόλοχρυσή της τ'α μαλλιά
τις είχε:

— Σάκα... οὐτή τῆ γλώσσα όλοι
την μιλούν... Δέν σ' έρωτώ, ποιός
είσαι, γιατί σέ έβρα.

— Με έξερεις;
— Εἶσαι τ'ό τιμημένο βασιλόπουλο
αὐτό τοῦ τόπου. Έξω, που φορεῖς
σάβι όχι γιά λεβεντιά και γιά στο-
λί. Τό έσους στόν πόλεμο πολλές
φορές.

— Αὐτό τ'ό τιμημένο τ'ό σπαθί σ'α
κάτω σου τ'ό βάζω. Πές μου ποιός
είσαι και...

— Ποιός μ' άδίκησε;... Ξέρεις
ποιά είμαι...

— Όχι.
— Θα σου τ'ό π'ω γιατί θά ξαναπέσω εις τή θάλασσα... τ'ό μυ-
στο μ'αἰτῆ μου αν μην πάρω...

— Εἶμαι έδώ, δέν θά σ' άρτίσω.

— Θα μ' άρίσῃς. Εἶμαι βασιλίσσα ξεθρονισμένη.

— Ποιός εἶναι ό άδελός!! νά τόν έκδικήθῃ... ποιός σ' έξεδρόνισε;

— Άκουσε. Εἶναι παλιά ιστορία. Μοῦ έδειξαν μονάχα τ'α βασιλεία
μου και ποτέ δέν φόρεσα βασιλικό στεφάνι και στόν θρόνο δέν κά-
θισα... Περίμενα καιρούς καλλίτερους... περνούσαν τ'α χρόνια σά
λέει κ' έγω ξεθρονισμένη, γύριζα έδώ κ' έκει. Βλέπεις έκεινο τ'ό πα-
λάτι, ποῦ σημαία τ'ό στολίζει;

— Τά βλέπω εἶναι τ'ό δικαστήριον.

— Έγώ αν βασιλεύα, αὐτό πέτρα και χῶμα θά γινόντανε.

— Τό βασιλόπουλο άνοιξε τ'α μάτια του, πολύ παράξενα τοῦ φά-
νησαν τ'α λόγια της χρυσομαλλούσας.

— Έγώ αν βασιλεύα οι κόρες μέ τ'οση τύφλα που πιστεύουνε σ'α
λόγια σας, θαμνέταν στή γῆ τ'α πέρατα, άμα σ'ας έβλεπαν. Έγώ
αν βασιλεύα οι φίλοι που σ'α ούρανα σ' άνεβάζουνε θά σου φά-
νησαν μάθω και σκοτεινοί και τ'ως κατεινωμένος θά γύρευες συ-
μάρχο από μικρούς έχθρους και τήν καρδιά σου θά τοῦς άνοιγες.

Μά όλοι μέ φοβούνται από τ'ό μεγαλύτερο ως τ'ό μικρότερο έχουν
από ένα λόγο μυστικό, γιά νά τρέμουν τή βασιλεία μου...

— Ποιά είσαι; Θέλω τ'όνομά σου! εἶπε τ'ό βασιλόπουλο χλωμό.
— Με τ'α σωστά σου, παινεμένο βασιλόπουλο, θέλεις τ'ό όνομά
μου; Και είσαι όκόμα έτοιμος σ'α πόδια μου νά βάλῃς τ'ό τίμιο
σου τ'ό σπαθί, νά γείρῃς σκλάβος μου;

Τό βασιλόπουλο ξεζώθηκε τ'ό τιμημένο του σπαθί και τ'ορίζε
σ'α πόδια της χρυσομαλλούσας.

Τῆ ζώνῃ τοῦ τήν κέντησαν τ'ά άρροπασμένα χέρια βεζυροπούλας
όμορφης. Ήταν ένθύμημα άγάπης άκριβώς... Τ'ό εἶδε κ' άνασταίνε.

— Έγώ αν βασιλέψω ή δροσερή βεζυροπούλα, που σ' έένετησῃ
σ'α τή ζώνῃ τήν δόλχυση άπ' τ'ό παράθυρο τοῦ σεραγιού θαμνέτε
νά γίνῃ χίλια θρύμματα. Ζώσου και πάλι τ'ό σπαθί. Έγώ νά βασι-
λέψω δέν εἶνε γραφτό. Αν βασιλεύα όπως ό κόσμος τώρα έγινε,
όπῃκοο μισό δέ θάβρισα και πέτρα πάνω σέ πέτρα δέ θάμνε.

— Ποιά είσαι; εἶπε τ'ό βασιλόπουλο χωρίς νά πάρῃ τ'ό σπαθί
από τῆ γῆ.

— Έγώ είμαι ή Άλήθεια!... εἶπε και σηκώθηκε χυθίκανε στή
γῆ τ'ά φανία άνθια της άμυγδαλιάς, που πέσανε στή κάτωσῃ φέρε-
μά της και σκέπασαν τ'ό διαμαντοστόλιστο σπαθί.

Χρυσόζαπε σέ κάθε ήλιου χάιδεμα, τ'α ξεανόχρυσα μαλλιά στόν
βράχο σάν άνέβηκε ή ξεθρονισμένη ή βασιλίσσα, θαρρείς στεφάνι
άθάνατο στόλισε τ'ό μέτωπό της τ'ό
βασιλικό. Τῆ γαλανή της άγκαλιά ά-
νοίγει ή θάλασσα και δεχεται τ'ό κου-
ρασμένο τ'ό κορμί που τ'όσα χρόνια μέ
μιὰ έλπίδα έζημῃ έγύριζε στή γῆ ξε-
ορισμένο.

Λίγος άφρός τήν έσπεφάνωσε και
πάλι ή θάλασσα ή γαλανή χαμονέ-
λασε παρθενικό χαμόγελο.

Όρες έπέρασαν πολλές, τ'ό άσπρο
άλογο πνέει τῆ γῆ περιφέρονται τόν
άφεντῃ άπ' τῆ βαθειά τῆ συλλογή
ξυπνάει.

Εφόρεσε μέ άναστεναγμό τ'ό τιμη-
μένο τ'ό σπαθί.

Σκοτάδι έχούθηκε πυκνό στή βου-
νό... τ'ό βασιλόπουλο σιμάνει στήν ά-
κρογαλιά, βλέπει τῆ θάλασσα τῆ
μαυρισμένη και λέει μέ φωνή βροχική.
— Δυστυχισμένη, αν βασιλεύεις,
θά μάθαινε ό γέρος ό πόντος μου,
που μ' έχει άκριβό καμάρ του «π'ας
όνειρονομία νύχτα και μέρα τ'ό θάνα-
τό του γιά νά γείνω βασιλῆς τρανός».

Μόλις τ'α εἶπ' αὐτά και βλέπει
μαρσο φάντασμα στή θάλασσα νά πε-
ριπατῇ και νωγίθῃ χλωρή πνοή στή
λαμρά του.

Τό βασιλόπουλο ποῦ δέν χλωμαίσε
ποῦς σ'α δόλυνμα σπαθί, λησθῆ-
μασε. Τ'ό μαρσο φάντασμα ήταν τοῦ
βουαχου ό λαϊός κ' ή χλωρή πνοή ό
άσπρος που βροδίζεσε νά τόν φυλάγῃ.
+ Άλεξάνδρα Παπαδοπούλου

— *

Τ'ό σπανιότερον γραμματισμόν
της Άγγλικῆς Γουάτης (Αμερικῆς). Τοῦ γραμματισμοῦ τούτου
εἶνε γνωστόν μόνον έν εσραγισμένον αντίπικον, έν κακή κα-
στάσις.

Τούτο έκολήθη κατά τήν έκποίησην της μεγάλης συλλογῆς τοῦ
Κόμητος Φερράρι ντ'ε λα Ρενονιέρ, τόν Άπριλιον τοῦ 1922 εις Πα-
ρισίους, εις τήν τιμῇ των 3521000 γαλλικών φράγκων, δηλ. ενός
εκατομμυρίου διακοσίων χιλιάδων δραχμών περίπου.

Μετ' αὐτό έρχεται δεύτερον κατά σείραν σπανιότητος τ'ό γραμ-
ματισμόν των 2 σέντες, έκδόσεως 1850, της αὐτῆς χώρας. Η σημε-
ρινή του αξία εἶνε 300.000 γαλ. φράγκα, εἶνε δέ γνωστά 2 αντίπικα
επί φρακέλλου, τ'α όποία εύρίσκονται εις τήν θαυμασαν συλλογήν
τοῦ Παρισινού μεγαλειότου Th. Champion.

Ταῦτα δέ είχαν έκτεθεῖ υπό τοῦ κατόχου των έντός θαυμασαν
πλασίον, εις τήν περσικήν Γραμματισμολογικήν Έκθεσιν τών
Βρυξελλών.

Η σπάνις και ή μεγάλη αξία των γραμματισμῶν τούτων, όφει-
λεται εις τῆν πυρκαϊάν γενομένην έν Ρουάνη, ή όποία κατέστρε-
ψεν δολόκληρον σχεδόν τ'ό στή των ύπαρχόντων γραμματισμῶν.

Κ. Γ. Αγγέλου



Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Τόμος «Μπουκέτου» 1924 χρυσόδετος διά τὸ Ἑσωτερικὸν δρχ. 120, Ἑξωτερικὸν φρ. 80.
Σόνια βιβλίον χρυσόδετον, διά τὸ Ἑσωτερικὸν δρχ. 12, Ἑξωτερ. φρ. 6.
Ἡ Κόρη τοῦ Μεγάλου Βάλτου βιβλίον χρυσόδετον, διά τὸ Ἑσωτερικὸν δρχ. 12, Ἑξωτερικὸν φρ. 6.
Οἱ ἐμβάζοντες τὴν ἀξίαν τῶν ἀνωτέρω τὰ λαμβάνουν ἀσφαλῶς ἐπὶ συστάσει.

ΡΑΦΕΙΟΝ Ο "ΣΥΡΜΟΣ",
Ν. ΚΟΥΔΟΥΜΝΑΚΗ
Ὁδὸς Σωκράτους 71.—ΑΘΗΝΑΙ

Οἱ ἐν Ἀμερικῇ φίλοι τοῦ «Μπουκέτου» προκειμένου νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομητὰ εἰς τοῦτο δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν Mr
JAMES STROUMPOS
140 W 26 th. Street New York N. U.
(Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ)

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΓΥΝΑΙΚΑ 175 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΙΚΟΡΦΩΝ

ΔΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 4-55

Γίνονται δεκταὶ ἐπίσκοποι ἐκτελουμένου τοῦ τοκετοῦ τῶν ὑπὸ αὐστηρὰν ἀσπῆσαν καὶ ἀναισθησίαν συμφώνως πρὸς τὰς νέας προόδους τῆς ἐπιστήμης. Ἐπίσης πάσχουσαι ἐκ γυναικολογικῶν νοσημάτων.

Οἶκός ἐυάερος, εὐήλιος καὶ ἡλεκτροφωτιστός.

Περιποιήσις οἰκογενειακῆ τροφῆς, πλήρης καὶ καθαρὰ.

ΜΙΧ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, διπλωματοῦχος ὁδοντοίατρος, ὁδὸς Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Καβάλλα.

"ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ",

Μηνιαῖον καλλιτεχνικὸν περιοδικὸν

Διευθυντής: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Γραφεῖα: Ὁδὸς Χαρίλ. Τρικούντη 22α

ΑΘΗΝΑΙ

ΚΥΡΙΑΙ,

Ἡ ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ

κάνει ὥραϊο δέγμα. Ζητήσατε

δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τρικούντη 46

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΧΡ. ΠΟΛΙΤ

ΙΑΤΡΟΣ

Φυδικοθεραπευτὴς Ὁρθοπαιδικῶν

(Εἰδικῶς ἐν Παρισίοις σπουδάζων)

Νοσήματα χρόνια, ἀρθριτικά, ματικά, νευροσθένεια, νευροφλεβίτιδες, ἀγκυλώσεις, παχύνσεις, ἡμιπληγία κ.τ.λ.

Ὁρθοπαιδικὰ (ἀφαίρεσις ὀστέων κῆς μηχαν. σίδερα) ἔργα.

ΝΕΑΙ ΜΕΘΟΔΟΙ - ΝΕΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ

ΤΖΩΡΤΖ, ἀπὸ τὴν ἀλταριανήν

10 - 12 π.μ. 3 - 7 μ.μ.

ΕΞΑΙΣΙΑ ΒΑΦΗ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣ

ΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΟΝ ΚΑΙ ΜΑΥΡΟΝ ΧΡΩΜΑ

Εἰς τὸ ἀριστάτατον πρότυπον ραφεῖον Γυναικείων ἐνδυμασιῶν τῆς φημισμένης Κωνσταντινουπόλεως Κας Ἀνδρονίκης πωλεῖται ἑξαισία βαφὴ τῆς κόμης εἰς καστανὸν καὶ μαύρον χρώμα. Μοναδικὴ εἰς τὸ ἔθνος. Χρήσις ἀπλουσιότη, διαρκεία μακρά.

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα διὰ βαφὴν. Αἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν παραγγελίαι ἐκτελοῦνται ἀμέσως. Ἀκαδημίας—Ἀδελφότητος 9.

ΟΙΚΟΣ "ΠΑΛΛΑΣ",

ΟΔΟΣ ΖΗΝΩΝΟΣ ΔΡΙΘ. 39

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ. — Ἐκτελοῦνται αἱ καλλιτεχνικώτεραι τυπογραφικαὶ ἔργα διὰ εὐθυνότατα. Ἐπίσης ἐπιδοκεπήρια, εἰδητήρια αὐτοκινήτων κ.τ.λ.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ. — Πωλοῦνται ὅλαι αἱ ἐκδόσεις τοῦ Οἴκου «Παλλὰς». Ζητήσατε τιμοκατάλογον.

ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ. — Μὲ 30 λεπτά τὴν ἡμέραν διαβάσετε εἰς τὸ ὅπῃτι δας μυθιστορήματα Ἑλληνικά καὶ Γαλλικά.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΣΑΓΟΓΗΣΙΣ

Παρελήφθη ἐκ Σικάγου νέα πλουσιωτάτη συλλογὴ χρωμάτων καὶ σαπουνάκια RIT, τὰ ὅποια πλύνουν καὶ βάφουν τὰ φορέματα χωρὶς βράσιμο ἐνὶ δὲ βάφουν τὸς χεῖρας ἢ τὰ δοχεῖα, οὐτε βλάπτουν τὸ λεπτότερον ὕφασμα. Βαφὴ ἡγγυμένη ἀμετάβλητος.

Πωλοῦνται λιανικῶς καὶ χονδρικῶς ὑπὸ τοῦ ἀντιπροσώπου Γ. Ἀντίπα, Πανεπιστημίου 32.

= ΠΡΟΤΥΠΟΝ =

ΝΟΜΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΔΙΟΝ. Ι. ΧΡΙΣΤΑΚΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 1 Β. (ΟΜΟΝΟΙΑ)

Ἡ τελειότερα κατάρτισις. Κύκλοι διπλωματικῶν καὶ ἡμερησίων ἐξετάσεων.

Καθ' ἐκάστην μεθοδικὴ διδασκαλία καὶ ἐξετάσις.

Ἡ ΑΝΤΙΠΛΑΣΜΟΔΙΝΗ Σ. Τζαμαλῆ, εἶνε τὸ τελειότερον φάρμακον κατὰ τῶν ἐλωδῶν πυρετῶν.



ΣΑΝΤΡΑΝ

ΖΗΤΕΙΤΕ
ΤΗΝ **ΖΟΝΗΝ**
"MAILLOT"

ΔΟΚΙΜΑΣΕΤΕ
ΤΑ ΝΕΑ
ΑΡΩΜΑΤΑ
"ΑΜΙΟΤ"

ΙΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ,

Τὸ Γνωστὸν Ἑμπορικὸν ἔργον

στημα

ΠΑΠΟΥΛΙΑ

Ὁδὸς Ἑρμοῦ 64

παρέλαβε ἐσχάτως μίαν ἑξαισίαν συλλογὴν εἰδῶν πρὸς τελείας γιὰ κάθε γούστο. Ἐκ τῶν, Γάντια, Τσάντες—Ποιήματα, Κτένια, Μαφόρια, Πούδρα, Κρέμματα, Μαλλιά, Κοῦκλαι—Παιγνίδια καὶ ἀφοροῦν ἄλλα ψιλικά εἶδη.

Κάμετε μὲ ἐπίσκεψιν καὶ θὰ μείνετε ὅλες κατενθουσιωμένες.

Σημ. Τὸ κατόστημα ἐκτελεῖται παραγγελίας ἀπὸ ὅλων τῶν ἑπαρχιῶν τὰς ὁποίας ἐκτελεῖται ταχύτατα.

Γράψατε:

ΕΡΜΟΥ 64 ΑΘΗΝΑΙ

Ἐχομεν ἑκατὸν ἑκατὸν ἀντιγράφας περίπου ἀντιγράφων γινώσκας. Ποῖος ἐκ τῶν ἐκτελεσθέντων νὰ ἀποκτήσουν τὰ δύο ἀντιγράφα τῶν «Βιβλιοθηκῆς τοῦ Μπουκέτου» τὴν «ΖΟΝΗΝ» καὶ τὴν «ΚΟΡΗΝ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ»

ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ Ἀντιπροσώπου ἰατροῦ Ἀντιπροσώπου, ἀκτινογραφία, ἀκτινοθεραπεία. Ἐφαρμογὴ ὅλων τῶν ὁδῶν ἡλεκτροθεραπείας. Ὁδὸς Σταδίου 51. Ὁραὶ 10-1 π.μ.